

ഇടയൻ്റെ നിശ്ചക്ഷവം

ഇ.നാരായണൻ

ഇടയൻ്റെ നീക്ഷപം

(Malayalam)

Idayante Nikshepam

Poems

By E. NARAYANAN

First Published 1951

Reprinted May 1976

Price Rs. 3.00

PRINTED AT INDIA PRESS, KOTTAYAM

Copyright

E. Raman

Publishers:

Sahitya Pravarthaka Co-operative

Society Ltd., Kottayam, Kerala State, India

Sales Department:

NATIONAL BOOK STALL

KOTTAYAM - TRIVANDRUM - ERNAKULAM - CANNANORE

TRICHUR - PALGHAT - QUIILON - KOZHIKODE - ALLEPPEY

ഇടയൻ്റെ നികുഷിപ്പ്

(കവിതകൾ)

ഇ. നാരായണൻ

പ്രസാധകമാർ

സാഹിത്യപ്രവർത്തക സഹകരണസംഘം

നാഷനൽ ബുക്ക്‌സ്റ്റാർ

ഫോട്ടോ

വില ക. 3.00

S3218 B2107 114/75-76 2-1000 MY 109

അവതാരിക

ഞാൻ പൊന്നാനിപ്രദേശവമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നിട്ടിട്ടിട്ടി, അവിടെ ഒരു സാഹിത്യസ്ഥലത്തിൽനിന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നതു വളരെക്കാലത്തോടു ചേരുന്ന സാഹിത്യപരിശുമാർത്തിന്നിന്ന് എത്രം വിമുഖനായിരുന്നു; ആ സൗജ്യത്വം ഘട്ടമാക്കുന്നു. ഏതു കാരണത്താലോ, എന്ന അറിയങ്ങളിട്ടുട്ടിട്ടി ഞാനമായിട്ടു വാൻ ഉദ്യമിപ്പുത്തിലുണ്ടാക്കിക്കും, അദ്ദേഹത്തിനായി അദ്ദേഹത്തിനായി കൊണ്ടു തന്മുഖതയോടു കൂടിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനായി കൊണ്ടു തന്മുഖതയോടു കൂടിയിരുന്നു. അതു താഴെസിയാതെ ദ്രോഗം യ സംശയപ്പെട്ടിരുന്നു. അതു താഴെസിയാതെ ദ്രോഗം യ സംശയപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഇതിൽ ഇ. നാരായണനാമായി പരിചയപ്പെട്ട സദിം പീഡശശിഥും ഒരു പിറുമായി എൻ്റെ ഫന്റും പതിങ്ങുന്നില്ലെന്നുണ്ട്. മൻപറഞ്ഞ സ്നേഹിതനം ഞാനം മുട്ടി ഒക്കാരാ രാവിലെ എന്നും കാദ്യത്തിനും ഒക്കാരാ പാർപ്പിടത്തിൽ കേരിലേപുന്നപ്പോരാ അവിടെ ഉമരിയ്ക്കു ഇള താണ്ണിമേൽ വെള്ളത്തു മല്ലാലു ഒരു ചെറുപ്പകാരൻ ഓരോച്ചപ്പെട്ടിപ്പും ഉറുനോക്കിക്കുണ്ട് കനിഞ്ഞതിരിക്കുന്ന ണായിക്കുണ്ട്. സ്നേഹിതൻ എന്നു പഠായുകൊടുവാ പ്പോരാ, അധ്യാത്മ നോ തിരിത്തുനോക്കും ഒക്കെ പുണ്ണിയും സമാനിച്ചും വീണ്ടും തന്റെ വായനയിൽത്തന്നെ മുഴക്കി. യവസംഹിത്യകാരന്മാരായ മരി മിക്ക പുതുപരിചയക്കാരായാണ് ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ ഇരയാരാ എന്നോടും അത്യാദേശ കാണിപ്പുംനോ മാവന്നുതിപറവാനോ സാഹിത്യസ്ഥാപാത്തിലേർപ്പുടാനോ മതിന്റുകാണാണത്തു എന്നു അണു മിഷിപ്പിക്കേണ്ടു സന്തോഷപ്പിപ്പിക്കേണ്ടു ചെയ്യുതെന്നും ഇപ്പോരാ വിവേചപ്പിപ്പാൻ സാധിക്കുന്നും പ്പും—എന്നാക്കാലും എന്നു അതു നന്നായി സ്പർശിച്ചു.

പിള്ളാലമ്പ്ര തെങ്ങളുടെ നിരന്തരങ്ങളായ സാഹിത്യസംഘാപണങ്ങളിൽ, തെങ്ങൾ പക്കതിയും പരിഹാസമായി 'പണ്ഡിത' എന്ന വിളിപ്പിയന്ന ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്മാരും, എന്നോട് വഴക്കമീല്പാത്ര തക്കിച്ചുവക്കാണേണ്ടതും ഒരു എന്നും എന്നും എന്നും സുരിക്കേണ്ടതും അവഗണായി കിടക്കേ, എന്നും കാണാൻ ചെന്നുപ്പോഴും, കശലപ്രധാനികളിൽനിന്നും വേഗം ഒഴിഞ്ഞുമാറി എന്നോ സാഹിത്യവിഷയം എടുത്തിട്ടും എന്നും അഭ്യന്തരവാൻ തന്റെപെട്ടകയാണണ്ടായതും, എന്നും തളളിവനു കരപ്പിക്കും അടക്കിക്കൊണ്ടും 'അതിനെപ്പറ്റി നമ്മകൾ പിന്നെ വാണിക്കാം, ഇപ്പോൾ അധികം സംസാരിക്കുന്നതും' എന്ന പറഞ്ഞതോഴിയും.

പക്ഷേ, അതു തെങ്ങളുടെ ഇഷ്ടപ്പോകത്തുവെച്ചുള്ള അവസ്ഥാന്തരം സമേളനമായിയുണ്ട്...

ആ ഉംഖജസ്സപലത്, ആ ആഡിജാത്യം, ആ സപ്രത്യയസന്ധ്യാം, ആ അടങ്കാത്ത ജീവിതാസം, ആ പ്രവ്യാപനം-ചെയ്യപ്പെട്ടായത ഗാധാന്നുഹം—ഈവരെയാക്കേ വ്യത്യസ്തമായിപ്പോലും, എന്നും അധികം സ്ഥലമ്പ്രത കണ്ടിട്ടിലും, പൊന്നാനിയിലെ ഒരുള്ളിയ കടിലിലും മുൻസിപ്പ് കോടതിയിലെ ഒരു വകുന്നിൽമുറിയിലുമായി, അവരണ്ടിനേയും ആവോളം മുഖ്യീകരിച്ചാക്കാണു് ആ തുണ്ടിക്കഴിഞ്ഞപോയ ആ ശ്രദ്ധവ്യക്തിത്തുവായി സഹായപ്പോക്കുത്തിനു പരിചയപ്പെടാൻ വേണ്ട വക, റാഗുവശാഖ, അദ്ദേഹം, രേഖപ്പെട്ടത്തിവെല്ലിട്ടണു്—കൂതാണു് ഈ 'ഇടയാളിനീ നീക്കേപാം'. നവയാവരാമതിന്റെനുണ്ടുപോയ ആ ശേതികപിണ്ഡത്തിൽ എടാക്കരു പരിപാക്കാവന്ന ഒരാത്മാവാണണ്ടായിരുന്നുതെന്നു് ഈ അല്ലോടുകൂടിതെന്നു വായനക്കാക്കുകയാണിച്ചതും.

ഇതിലെ ആദ്യത്തെ മുന്നനാലു തുതികളിൽ ഒരു ഭൂമിപ്പാർത്തയും തന്മുലമായ വിഷാംബന്ധക്കതയും കാണാം. എന്നാൽ ഉടനെന്നുണ്ടു, ആ മണ്ണിയ ഇയളിൽനിന്നുണ്ടു്

ഉമേഷപുന്നീമാധ ക്രഷ്ണപു” ‘ഉടിച്ചവയന്നതായോ കാണാം. ‘കാക്കോഡൻ’മെന്ന കൃതിയിൽ,

‘നുനം ഞാനയന്ത്രനാ,ബാല്പുക്കിലെന്തിനേന്നവാം നേതനക്കെരിപ്പുള്ളിമേക്കവാൻ ജീവിക്കേണോ?’

എന്ന വിഷാദിക്കേരിയും “ഞാനം നാഭൈയശാരാതായെ നാകിൽ!” എന്ന ഗൗരാഖ്യംകൊള്ളുകയുംമെയ്യു മും ചെറുമനഷ്യൻ ‘വെണ്ണുകിലിവി’ൽ പാടുന്നു:

“സന്തുപ്പുന്നതു ഞാനിപ്പുംഭാഗ്യസാമഗ്ര്യത്തിൽ;—

പ്ലംരസ്സിതംപോലെ ഞാനിനി മാശ്രതന്നാകിൽ!” വിണ്ടും ‘കാട്ടവി’യിൽ കരേള്ളടി ഉഭാത്മമായി പാടുന്നു:

“പൊഴിപ്പു മഹ തന്റെ നിത്യമാമലിവെന്നിൽ;

ലയിക്കാതോ ഞാൻ ശ്രദ്ധപുന്നീതാവലയങ്ങളിൽ?” ഇവയെല്ലാം, വസ്ത്രവസ്തുക്കളുടെ വൈവിധ്യംമുലം വന്ന വരികളിലും, ആ ആത്മാവിശ്വീം വളർച്ച അനന്നു് ഉചിത മായ വസ്ത്രവസ്തുക്കളിലുടെ പ്രതിഫലിപ്പതാണെന്നു് അവയുടെ അന്തക്രമംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു.

ഇതിലുള്ള പ്രേമപരിബളായ കൃതികളിടെ ശാലീനത യും തന്ത്രാലകക്കായ വ്യംഗ്യനിർഭരതയും കൃതക്കുരായ കവികൾക്കുടി കാമ്യമാറ്റു. ‘ഇടയണ്ണി നിക്ഷേപം’ മെന്ന കൃതിയിൽ, ആ ഗ്രാമിണയാവാവു്, തന്റെ പ്രേമ നിവർത്തനതിനവേണ്ടി ഒരു തുള്ളത്താണ്ടിൽ സുക്ഷിച്ച വെള്ളന ചില്ലറക്കാശു് എന്തിനെള്ളിത്താണെന്നു് ആത്മഗത തനിൽ തന്നോട്ടതാൻ പറിവാൻപോലും ലജ്ജിക്കുന്നു— ആ കൃതിയുടെ നിവർത്തനതന്നെ അവിടെയാക്കാൻ, അതു കവിയുടെ സുക്ഷുഭാവത്തിൽപ്പരതയെ സുഖ്യക്തമാക്കുന്നു. കാട്ടത്ത കാപ്പക്കന്നു് എന്ന കൃതിയും അതുതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു: വൈക്കമ്പാറം വീട്ടുവെലകര കഴിഞ്ഞു തന്റെ കൊപ്പുനജന്നേയു് എടത്തുകാണ്ട പടിക്കുന്ന വിള തൊക്കിടക്കുന്ന വാലും നോക്കി സപപംകണ്ട നില്പുന ആ പെണ്ണക്കിടാവു്, തന്റെ ചിന്താലക്ഷ്യമായ ദ്രവാഹി നിന്റെ സംഭവപ്പുമാഗമത്തിൽ,

“ക്കരുതുനിന്നെടേക്കലുക്കാണവ—
ഒന്നരൈയത്തിൽ കാഡ് തീര്ത്താം.”

എന്ന “അഭിജാതമായി വിവരിക്കും, ‘‘കാടിനാം,
അയ വിളിപ്പിരിക്കാം’’ എന്നപസംഹരിക്കും ചെയ്യ
തു” മററാനക്കാണ്ടുമല്ലോ. ‘ആദ്യമറിഞ്ഞുകുണ്ട്’
എന്ന കൃതി, ഒരു ശ്രദ്ധാന്വിലാപനിദിഷ്ടാവേന മധുര
മധുരമായ ഒരു പ്രണായകമായെ സഹായസകല്പക്കിൽ
പണിചെയ്യുവായുണ്ടും. ഇവിടെ മററായാണുതന
മാണോ.

നേരമരിച്ചു”, വർത്തമാനക്കീഴ്ത്താം, ജീവിതചീതി,
ലാക്കിക്കുതി മതലായ വിരക്കുകളിൽ ഈ ദുവ
കവി ഒരു ദുവദേനപ്പോലെ എത്രമുൻ ഉംഖജസ്പലനാ
യിരിക്കുന്ന എന്നം ശ്രദ്ധിക്കുക. ഇവിടെ അംഗീകാം, സാ
ധാരണക്കാഡേപ്പോലെ വെറ്റം വീനുപറിപ്പിലുകരക്കാ
ണ്ടു. ആർദ്ധവിളിക്കുക്കാണ്ടുമല്ലു, പാണ്ഡിത്യാചിത്രങ്ങൾ
യുക്തിയുടെ വാണ്ണലക്കാണ്ടുണ്ടോ പടവെടുന്നതും
ഉക്കുത്തിലേക്കു തള്ളിക്കേരുന്നതും. കവിയുടെ ആ ഉംഖ
സ്വഭവത്, ‘വഹ്നാരം’-ത്തിലുള്ള ഈ കൊറു അത്മകല്പന
യിന്നുതന്നെ സൗക്ഷ്യപ്പെട്ടായി തെളിഞ്ഞുകാണാം:

“ഞാനിശ്ജീവനമേകിട്ടുന്നതുലക്കിൽ
താപം ശമിപ്പിക്കുവാ—
നാഭേന്നുള്ളതു വാനമാണുമരവും.
കാറേ, മറന്നോ ഓവാൻ?
കാളക്കെക്കരാ ചുയ്ക്കിയാന്തു മുകിലോ—
ഡേവം കലന്പം കടൻ—
ബോധതോടു, ‘മടഞ്ഞുകു നാനു തടിൽ—
ലുണ്ണു തൽ മിന്നിക്കയോ?’”

കവിതപ്പാടിന്റെ പ്രാഥമികോപാധികളിൽ—ഭാവ
നാശക്കി, പ്രതിപാദനവെദഭദ്യം. മതലായവയിൽ—
ഈ ദുവകവികളും സിലുക്കരാ എത്ര മിക്കലുതായിരുന്ന
എന്നെല്ലാം വിന്നുരിച്ചു ഞാനിതയിക്കു നീട്ടുന്നില്ല. ഭാവ
നാശക്കിക്കു മേലുഭാഗത്തിലു ദ്രോകംതന്നെ ഒരു നല്ല ഉം

കാരണമാണ്; പ്രതിപാദനവെശ്യത്തിനു ‘പുലയി കയയുളി’ ലുള്ള ഒരു വേലക്കാരിപ്പുകിടാവിരിറ അഗ്രാന്തമായ കർഷ്ണവ്യത്രയെ കാണാക്കുന്നു, ഈ വരീ കരള്ളടി ഉദ്യരിക്കുന്നു:

‘കയ്യത്തടങ്ങളും പെട്ടെന്നതൻ തൊട്ടിയു—
മോക്കൈ നനച്ചും നിറച്ചും തീർന്മാൻ
കേട്ടിടം തല്ലുല്ലാസ്സില്ലജ്ഞക്കേവെള—
ഈടും ചിരിപ്പുത്രമെല്ലാമയിൽ.’’

ഇതിലൂടെ എത്താണെല്ലാ കവിതയും, അവയെ മുതിയ പുതുക്കെത്തിൽക്കുന്ന താൻ വായിലുട്ടിട്ടുള്ളവയോ ആണ്. എന്നാൽ, ഇന്നിവ വീണ്ടും വായിലുംപൂരാം, അനുനാസം. കാണാതെ ദേശക്കപ്പേം ഇവയ്ക്കുള്ളതായി എന്നിക്കുന്നവെല്ലാട്ട്. അതിനു പല കാരണവുമുണ്ട്. അവയിലോന്തരം, തീർപ്പുയായും പ്രധാനമായ ഒന്നും, ഇന്നു നമ്മുടെ കവിതകളിൽ സാമാന്യമായിക്കാണുന്നതിലും തുല്യം. കവിഞ്ഞു ഒരു നിലവാരം ഇവയിൽ പാലിക്കുപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതാണുണ്ട് താൻ വിചാരിക്കുന്നു.

‘മംഗളക്കുമാരി’, കേംജിക്കുട്ട്
14-9-1951

കട്ടിക്കുമാരാറ്

കവിയുടെ ജീവിതത്തിലെ ചീല ടിവസണങ്ങൾ

കൊല്ലു് 1090 പോകപേരിന്തെത്തിലാണു് നാരായണ
നെ പെററ്റു്.

അമ്മയുടെ ആദ്യസന്നാനമായതുകൊണ്ടാവാം, മാത്ര
ഗ്രഹങ്ങളിൽവെച്ചുതന്നെന്നയായിരുന്ന പ്രസവം. ചാക്ക
യിൽ ആന ആ തവാട്ടു് പെപന്നാനിമത്താലുക്കിൽ ആന
കുരു അംഗത്വിലാണു്. ഏതുകുന്നപ്രസിദ്ധമായ പനി
യുംകേൾക്കുന്നതിനു സമീപം. കുമരനെല്ലും ഹൈക്കുളം
അംഗാട്ടികളും. നില്ലുന്നിടത്തുനിന്നു് ‘ഉഴിക്കരജ്ഞളും
ചന്ദല’പോലെ വടക്കോട്ട് നിണ്ടകിടക്കുന്ന കുനകളും
ലോന്നിൻറെ പടിഞ്ഞാറൻമെരിവിൽ നെണ്ണപ്പാടങ്ങളും
ടുകിഞ്ഞുവരുന്നു പലപിടിച്ചു് ഉടനീളു്. കാണുന്ന
കഴുങ്ങിൻതോട്ടങ്ങളിൽ നന്നാിലാണു് ഈ വീടു്. അവർ
കുഷ്ഠിക്കായും പരന്പരയായി വെവല്ലുന്നായമാണു്.

പലപിടിച്ചു് കുനകളും മോലവവള്ളം.കൊണ്ടു നന്ന
ജീന ഫലഭ്രാംഖമായ കഴുങ്ങിൻതോപ്പുകളും മധ്യകിൽ
വിളഞ്ഞ നെൽവയലുകളും.കൂടി സന്പത്സ്ഥിതിയും. രഘുനാ
യവും ആ നാട്ടിന്നുപറുത്തുന്നെന്നയാണു് നാരായണൻ
വളർന്നതു്. അയാൾ അമ്മാമമ്മാരകെ—അമ്മായിമാരകെ
യു.—കണ്ണിലുണ്ണിയായിരുന്നു. ഒരിക്കും കാമന്നിക്കല്ലേപ്പ
ടിനുണ്ടു് എന്ന വേണ്ടം വിചാരിക്കാൻ. കുടംബംമെറിറി
ക്കുംണ്ടു് നടക്കുന്നകാലത്തു പല ബാല്യകാലസ്വരൂപങ്ങളും
തേട്ടിവരുന്നതുടങ്ങിൽ പാരിൻറു്. പാഴിത്തളിൽ പിഴി
ഞതു പകലാമീറി പുതച്ചു് പോലെ നന്നലുംണ്ടു് പുതച്ചുണ്ടു്
കുംകാണ്ടു് കളിച്ചുവരുംവഴിക്കു് മരിക്കൽ ചീരിച്ചു്
കൊണ്ടു പറക്കയുണ്ടായി: “ആരോഗ വയസ്സായിട്ടു് അമ്മാ
യി ആനെ കളിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആട്ടമ്പിടുകോലാ

കനം.പരതീപ്പു് ആസിഡപ്പുടങ്ങിയപ്പോൾ എഴുതിയതു്.

യാൽക്കാണ്ടവനു വയുമുള്ള കാലിൽ ചെളിയായെങ്കിലോ എന്നവെല്ലിട്ട്!'' അതേനെ പാളിപ്പതുന്നായി. മനഷ്യൻറെ സുഖഭൂമിയും എന്നെന്നെയും. ഒരു തുംബമാക്കണമല്ലോ!

കമരനെല്ലും '' അന്നണായിരുന്ന എല്ലിമഴിവിനും സുള്ളിലാണ് നാരാധികൾ പഠിപ്പതും. ആ കാലത്തു പുറി ആക്കം. ധാരാളം പരിയവാനണാക്കമല്ലോ. പക്ഷേ, അനും ആ സുള്ളിലെ മൻഷിയായിരുന്ന ശ്രീ ടി. പി. കട്ടിക്കുള്ളമേനോം അഭിജ്ഞാനശാക്കത്തും പഠിപ്പിപ്പിയുന്നതിനുപരി പലതവണ്ണയും. സാദൃശ്യം അയാൾ നൂരിപ്പിന്നുതേ എനിക്കും ദാർഹനയുള്ള. ''ക്രാനം പ്രക്ഷാമഗണ്യം വരും!'' എന്ന തുടങ്ങുന്ന ദ്രോകം ചൊല്ലുന്നോടു ഏതാണ്ടാരു രേഖാധ്യാവസ്ഥയിച്ചതുണ്ടോ. ആഉ കാലങ്ങളിൽ, അയാളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ എറിവും മാറ്റക്കപ്പരമായ മലയാളാശയ്യും ഉഭാഹരണമാണും ''കാന്താ എന്നാശവരാത്രുപിതിലേകലും മല്ലികാവല്ലികേവി'' എന്ന വരി പി. അച്ചതൻ, കേളുള്ളവർ ഇപ്പോരു അശ്വാചക്കാരാണും—എം. ഉമ്മീറി—ഇംഗ്ലാഡ ഒരു വാട്ടിനേററു—ഇവരായിരുന്ന നാരാധി സാന്നിം സഹപാർികളായ രൈക്കിതക്കാർ.

പ്രാമമികവിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞതോടുകൂടിത്തന്നെ ആ കട്ടിക്കുള്ളിയിൽ മൻപത്തി തിൽ നിന്നു പടവെടുണ്ണിവനു! അതുകൂടം കാമനിക്കപ്പെട്ടു ആ ഇളംശിരിപ്പിൽ മന്ത്രമായ കട്ടാബലാരം താനെ വന്നുകും. ''കട്ടായിൽക്കിടന്നും കതിത്തിവൻ കട്ടിയിൽത്തന്നെ തുന്നപോയിംണും!'' എന്ന പദ്യാംശംപോലെ ഒരു കവി സ്വന്തം ജീവരക്തങ്ങളിൽ മക്കിയെടുത്ത തുലികക്കാണും ഏഴ്ത്തിയ വരികൾ വേരെ കാണില്ല!

പാതയയിൽ കൂറുപക്കട്ടി(കവിയുടെ അനുഭവ)യെ കല്പാണംകഴിപ്പുകൊണ്ടവനിരുന്നതും ചൊന്നാനിക്കാണും; എല്ലാഴിയിൽ അപ്പ്. അഞ്ഞെന്നയാണും നാരാധി പൊന്നാനിക്കാരനായതും. 1932-നു മുമ്പുള്ള കുപ്പസിലമായ സാമ്പത്തികരംഘാതനകാലത്തും പാപ്പരാജി

പ്രൂഢായ കട്ടംവബന്നെളിക്കി കനാണ് “ഗുംമാൻ ശബ്ദവിശ്വരി തും കട്ടംവബസപത്രതും ഓരോന്നായി എല്ലാം വാറുതീൻ, പണ്ണങ്ങളെല്ലാം പണ്ണയക്കിലായി, പലതും അറ്റതിമുളി, ഒച്ചവിഞ്ഞ നീല്ലുകളുളിയില്ലാതെ അപ്പു രാജ്യംവിടകയും ചെയ്തു അംഗാര ‘ഭാഗധേയവുമനേപിച്ചു’ കിഴക്കൻ ജില്ലകളിലെങ്ങോ പോയി. പോകാനെള്ളു പണ്ണമണം കിയതിശ്വരി അനന്തരമഹരിതും നാരാധാരിശ്വരി ജീവിതത്തിലെ, ആ മിന്നപ്പിണർപ്പോലെ മിന്നമാണ്ട ജീവിതത്തിലെ, ഒരു ചലിയ ഭാഗത്തെ മുഴവനും ഇരുട്ടി കളഞ്ഞു. 14 ക. യാണ കടം വാദാിയതും 10 മാസം കൊണ്ട് 2 ക. വീതം 20 ക. മടക്കിക്കെടുക്കണമെന്നാണ നിശ്ചയം. ഇതിനുള്ള ലക്ഷ്യമോ, 100 ക ലൈ എഴുതി കൊടുത്ത ഒരു പ്രോഗ്രാം! മാസംതോറും 2 ക. പ്രകാശം മടക്കി അടങ്കുണ്ട് ഗവുവതീയതി തെളിയാൽ ആ സംഖ്യയും ഉറപ്പു കുറയും രണ്ടായാണും പലിശ മുട്ടക്കാരായി ഇത്തരം ഇടപാട്ടകൾ എവിടെയെങ്കിലും ഡംഗിയിൽ കലാശിപ്പതായി കേട്ടിട്ടേണ്ടോ? അന്ത്യാധിവാദിയിയും വിധിയും ജൂളിയും—അംഗങ്ങന പോകമല്ലോ ആ ചരിത്രം ഇതല്ലാം നേരിട്ടേണ്ടിവന്നതോ ഇന്നലെ സൗത്തു വിട്ട വന്നും എടുത്തും തിരിയാതെ കുടിസ്ഥലുന്ന വന്നും അത്യുഭിമാനിയും അനന്ത്രമിത്രനമായ ആ കൊച്ചു കുബിയും ഉറകംവരാമുഖം ഒരു രാത്രി ഞങ്ങൾ എന്നെന്നു പുന്നുകും വായിക്കുകയാണും. ആകാശത്തിൽ കാശമേഖല ഞേരം പരന്നും എങ്കും ഒരു ചാരനിറം വീശിയതും ചെറു കും നക്ഷത്രങ്ങളും അടുശ്യരായതും മറ്റും സെസിച്ചുവായി കുന്നതിനിടയ്ക്കും നമ്മടു കവി കേരിപ്പുറക്കുണ്ടായി: “അവിളിമാമട വീട്ടിലും ജൂളിയായിരിക്കും.”

പ്രാമാഖ്യികവിഭ്യാസം മാത്രം സിഖിലു ഒരാരം കും “എന്തും ഉദ്ദോഗം കുട്ടാനാണും? ഭയയിനിൽക്കിന പോകാം. മാസങ്ങളിൽ 5 ക. ശമ്പളമുക്കിനും ഒരു ഏഴാഡിവിയും സൗത്തുകളിൽ പണ്ണിശേഷക്കണം, പിന്നെ ചുങ്കങ്ങിയ ഒരു സഹാധ്യനവും വാഞ്ചി രണ്ട് കൊല്ലും ഭയയിനിലേ “കഴിക്കുകയും വേണും. സാക്ഷ്യമല്ല.

ആയാൾ അപ്പോഴതന്നെ പണിയെടുത്തു പണംസമ്പാ ടിച്ചു് തന്നേയും കട്ടംബരമേയും പുലത്തണ്ണം.. അതുകൊങ്കു് ഒരു വാതിൽക്കലേ ചേന്നമട്ടാനള്ളു—വക്കീൻ മറിയിൽ. ഇവൻ മരുംകുലാനന്നാണെന്ന് ‘ദേഹപ്പെടുവർ’ പലുവരും സർട്ടിഫൈമെഡിക്കൽ—കെകയക്ഷരം നന്നാ യിരിക്കുകയും ചെയ്യാൻ അക്കാലത്തു വക്കീൻമറികളിൽ പ്രവേശനം കീടം. നാരാധാരണിൽ കെകയക്ഷരം പടി വററതായിരുന്നു; വളരെക്കാലത്തെ മൃച്ചപ്പുണികൊണ്ട് പോലും ചീരുകയാകാൻ തുട്ടാക്കാത്തവിയം അനുയും പടിവരുതു്. ആയാൾക്കവിടെ പ്രവേശനം കീടം. അങ്ങനെ പതിനൊലോ പതിനേരോ വയസ്സിൽക്കുണ്ടു് നിന്തു. വരെജിൽക്കുണ്ടു് ചില്ലുവരുമാനംകൊണ്ട് മാത്രം ആയാൾ കട്ടംബരം പുലത്തിരുട്ടുന്നു.

ആ വഴിക്കെ തിരിഞ്ഞതു നന്നായി. ആ വക്കീൻമറിയിൽവെച്ചു്, മറ്റു മുമ്പുന്നാർ വ്യവഹാരങ്ങളുടെ പോരു് മാറ്റുമില്ലാക്കാൻ. കാര്യസ്ഥര കെകവശപ്പെടുത്താൻ.. കിണഞ്ഞു ശ്രമിക്കുന്നോരും, നമ്മുടെ കൊച്ചുകവി കേടു തികളിലേക്കെ വലിപ്പിച്ചുപ്പെടുന്നവരും മുഖംകെടിലും വാഗിക്കാനും അതുകൊണ്ടുതന്നെ തുട്ടതൽ തുട്ടതൽ വലയിൽ കുട്ടാമിമറിയുന്നവരുമായും സാധാരണക്കാരുടെ ജീവിതവെവിഭ്യൂഢാളു നോക്കുപ്പാംകുകയും വെളനുകളു സഹതാപപുവ്. വീക്ഷിക്കുകയും. തികച്ചുമൊരു മരം സ്വീകരിക്കാനും ആവശ്യമില്ല കരകുരാ സമ്പാ ദിക്കുകയും. ചെയ്യു. തുട്ടതിൽ അയാൾ കാര്യസ്ഥതയും കെകകലോക്കി. വളരെക്കുറച്ചു കാലംകൊണ്ട് ആയാൾ പോന്നാനിക്കൊടതിയിൽ പ്രാണം. വിശ്രദ്ധനമായ ഒരു വ്യക്തിയായി ഉയർന്നകഴിഞ്ഞു.

വക്കീൻമറിയിൽവെച്ചു് ആദ്യാന്തം ‘സേവാകാല ഔദ്യോഗം’ തന്നേ പരിചയപ്പെട്ടതു്. വളർത്തി പാർപ്പണിലേക്കെ കെട്ടിവെള്ളിരുന്ന കടമയും. വെള്ളത്തുമെ പ്ലിപ്പ് ഫേറവും ഉയർന്ന നാസികയും അല്ലും. പരിഹാസ ചുഡായ കലർന്ന പ്രസാദത്തുമുന്നുന്ന നേതൃത്വങ്ങളും ആപ്പോഴും വെള്ളത്തു മണ്ണം. സ്വർക്കു— ആകഷ്ണകതപും അന്തല്ലും. കല

ന്നതാക്കിയനു ആ കൊച്ചുസഹഭയൻറീ അപം. എല്ലാം കന്ന തിട്ടപ്പുട്ടതി മനസ്സിലാക്കേക്കയും ഉറപ്പ് കരുംപ്രായം രൂപവല്ലിക്കേക്കയും അതുകാരണം ഏതാണെങ്കിട മുഴുംയോളുമെന്തുനു വാദപ്പെട്ടിവാദബേശവി സ്പീകറിക്കേക്കയും അരുദങ്കേയും മുഖംനോക്കാതെ സംസാരിക്കേക്കയും ചെയ്യുന്നതായിക്കുന്ന പ്രക്രിയി. സവേപ്പംപരി, സ്നേഹം ശീലരം.

പൊന്നാനി അഴിവുവക്കിനു സുമാറും ക്കെന്നാനു മെലേയുള്ള മോട്ടിലാർഡ്പട്ടാണിലെ വെഞ്ഞണ ലിൽ, ഭാരതപ്പുഴയുടെ കരജ്യും, എല്ലാ സംയാഹമാനങ്ങളിലും നൈദുര്യം ചെന്നാറിക്കും, പലപ്പോഴും മാത്രം അംഗമാക്കന്നതുവരെ. അതുയുംനേരം വളരുതെന്നാൽ ഉള്ളിൽ അരുംശാം. നാലപ്പുണ്ട് ജീ യും കേക്കളുവൻമായും രാജാരാജ വർമ്മയും പന്തളവും കെ. സി.യും വെഞ്ഞണിമായും കണ്ണതിക്കെട്ടുന്നതുപുരാം. കണ്ണക്കും ദിവകരയും—എല്ലാ മഹാകവികളും നൈദുര്യം മുമ്പിൽ നിരക്കേക്കയും അവരിൽ പലതും അന്നമെത്ത കാറു തിരിയുന്നതിനുനുസരിച്ചും മേരിയിലെ പാഴുപാടിക്കിലേക്കു വലിച്ചിഴ്ച്ചുപ്പെട്ടുകയോ ചിവരെല്ലാം സ്വർഗ്ഗിയസിംഹാസനത്തിലേക്കു ഉംഖംപ്പുടകയോ ചെയ്യും പതിവായിക്കുന്ന ഇം വിനോദം. നൈദുര്യം കൈകാരു വലിയ നേട്ടമായി. നാരായണ നെസ്സുംബന്ധിപ്പേടുതേണ്ടും. അതും അതിനീളുന്നതുല്യമായിക്കുന്ന. സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, എല്ലാറിലും—നടപ്പിലും. ഇരിപ്പിലും. വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിലും എല്ലാം—അധികാരംകും ഒരു 'കണ്ണം തിരിയും' വെച്ചതുട ദിക്കുകയായിക്കുന്നു. ആ ധാമാസ്ഥിതികക്കടംബന്തരിലെ 'പരുൻ' മെല്ലു കടക നേരാപ്പചെയ്യു, കടകംബന്തരിൽ ഇടയ്ക്കും. തലയ്ക്കും നടത്തുന്ന പ്രേതപൂജാക്കികൾ വിലക്കി, അകുറതു. ആചരിക്കാതായി, ഏന്നവേണ്ട ആചാരങ്ങൾിലും. വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളിലും ഉറച്ചക്കണ്ണ എന്തിനേയും. ഒന്ന് പിടിച്ചിളക്കിനോക്കേയും പലതിനേയും പുണിയെയറിയകയുംചെയ്യു. രൂപത്തിലും. ഭാവത്തിലും. അരും അകുക്കെയൊന്നു മാറി.

ഈ വിപ്പവകാലത്താണ്, ഇന്നുമെത്ത സ്വപ്രസിദ്ധ സാഹിത്യകാരന്മാരു ശ്രീ പി.സി.കുട്ടിക്കുമ്പനെ തെരഞ്ഞെടുച്ചു. ആ വൈദ്യുതവിദ്യാത്മികൾ ഒരു നേരിൽ സാഹിത്യക്കമ്പങ്ങിയേൻ തുറന്ന് വെളാന്തച്ചി നൗമ്പരംകാണ്ടു “ഓവർലോഡ്” കേരളി മെല്ലുമരുപ്പു മനോഭ്രംഥം ഉത്തിക്കൊണ്ടപോകുന്ന ഒരു മട്ടണായിരുന്നു. തെരഞ്ഞെടുച്ചു ചുല്ലപ്പോഴും ആ സംകൂലക്കട്ടിയെ നോക്കി ചിരിപ്പിടിണ്ടു. അംഗങ്ങനു ഒരു പമിഹാസപ്പിസി കാണുക പോയും ചെയ്യാതെവല്ലും പി. സി. അക്കാദമ്പത്തു “കരുകാശത്തിലെ പുക്കളോട്.” ‘ചേക്കണിലെ നക്കത്തു ഒളോട്.’ സല്പചിച്ച കഴിഞ്ഞതുടർന്നു ഒരേക്കാനുത്തയുടെ കാഴ്കനായിരുന്നു.

തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന തുട്ടകാരണിക്കട്ടിയണായിരുന്നു—ശ്രീ ഇ. കമാർ. ആ കൊച്ചുകവിയും മൊട്ടിലേ കതിഞ്ഞതപോയ മരിറാക കല്പകളുംബാണ്. അന്നുമെത്ത പൊന്നാനിയിലെ സാഹിത്യസഭയ്ക്കിണ്ഠിനു ഒരു പൂർണ്ണത്തുപോലെ വരും സാഹിത്യവിദ്യാത്മിനിയെക്കുറിച്ചി സ്വരിക്കാതിരിക്കാൻ പാടില്ല;—ശ്രീ കമാറിന്റെ സഹാദരിയെ.

സ്വപ്രസിദ്ധമായ മുത്തവായുംസത്യാഗ്രഹം. വന്ന. ആദശശാലികളായ എല്ലാ ചെറുപ്പക്കാരെയുംപോലെ പൊന്നാനിയിലെ ഈ കൊച്ചുസഹിതയസംബന്ധവും പൊതുപ്രചൽത്തനങ്ങളാണ്. പെരുവാഴിയിൽ അലറിക്കെതിപ്പിയനു ആദശശാലികളുടെ പിന്നാലെ പാഞ്ചതന്ത്രക്കാർ തുടങ്ങി. അംഗങ്ങനു തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന പരതന്നായ ശ്രീ പി. കുട്ടിക്കുമ്പനു പരേയയും മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. പരതായിരുന്നു മാത്രായിപ്പര്യാഗിൽ മൊജായ ശ്രീ എൻ. പി. ദാമോദരനേയും പരിചയ പ്പെടാൻ ആവശ്യം. ലഭിച്ചു. ഈ മണാമരു പറഞ്ഞെ ആളാണ് പിന്നീട് തെരഞ്ഞെടുക്കുന്ന ലക്ഷ്മീപ്പാതര പാഞ്ചതന്ത്രക്കാർണ്ണിയിൽ സാഹിത്യപരിഗ്രമങ്ങളുടെ തിട്ടപ്പെട്ടെടായ മാധ്യമങ്ങളിലുണ്ട് തിരിച്ചുവിടാൻ കഴിയുമാറും സ്വപ്രസിദ്ധനിറപ്പകനായ ശ്രീ കുട്ടിക്കുമ്പമരാരെ പരിചയ പ്പെട്ടതിനുതന്നു. മാതാർ നാമാധാരാനിൽ തേജോമയ

കായി വികസിച്ചവകന കൈ കവിപ്പദയം കണ്ട് അഡിന ഓച്ച്. നാരാധാരനാകട്ട ആ പത്രക്കണ്ണനിത്രപക്തനിൽ വാസല്പ്പുത്തിന്റെ മുഴുവമായ ഒരംഗം കണ്ടപിടിച്ച്, ആനോധം പറി. സി.യേധു—ഒട്ടാക്കെ ഒരുപുജകാണം യിരുന്നവോ?—വളരെനൊരു ചിരിപ്പിച്ച!

ആ കുട്ടിക്കുഞ്ഞമാരുടെ സാഹചര്യംകൊണ്ട് ഈ കവിയുടെ കാവ്യങ്ങളിൽ വന്ന മാറ്റവും സഹിതയുംകൂടും ഈ സമാഹാരത്തിന്റെനീന്തനെന മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ആ സംസ്ഥാനം ആയാളുടെ വിക്ഷണഗതിയിൽനിന്നുണ്ടെന്ന കൈ വലിയ പരിവർത്തനംപത്രതി. നാരാധാരൻ സംസ്കൃതവും ഇംഗ്ലീഷും പഠിക്കാൻ മുട്ടുണ്ടി. പൊന്നാനി വൈദ്യുത പണ്യിതരായ ശ്രീ സി കമ്മ്രീനിനായുടെ കീഴാലാണ് ആയാൾ സംസ്കൃതാഭ്യർഥനം മുട്ടുണ്ടിയതു.

കുട്ടിക്കുഞ്ഞയാരു ഉത്തരവാദിത്രപരമിള്ള കോൺഗ്രസ്സും പ്രവർത്തനങ്ങളും ഏററെടുത്തിരുന്നു. പൊന്നാനിയിലെ കന്നാമത്തെ ബീഡിക്കെന്താഴിലാളിപ്പണിമുടക്കുകളാലുതും ആയാളായിരുന്ന ടണ്ണ കോൺഗ്രസ്സും സി.കുട്ടാരി. പണിമുടക്കും സംഘടിപ്പിച്ചതും നയിക്കുതും അന്ന കോൺഗ്രസ്സിൽ ഇടതുപക്ഷക്കാരായിരുന്ന ഇന്നനെത കമ്മ്യൂണിറ്റി, കളായായിരുന്നവുകളിൽകൂടി കവിക്കും ആ പ്രസ്ഥാനത്തോടു തികച്ചും ആരക്കുള്ളവും സഹാവവുംണായിരുന്നു. അക്കാലതുറുതും ആയാൾ മാത്രമുണ്ടായെന്ന സപ., ലേ., കുട്ടിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ സഹാവവും അന്നനെത പണിമുടക്കുംപ്രസ്ഥാനത്തിനും മലപ്രഥമായ രേഖകളാലുംനേരീക്കും സൗഖ്യക്കാണ് കുട്ടിക്കും പ്രയോജനപ്പെട്ടുകൂടിയാംചെയ്യും.

ഈക്കാലതുറുതും ഉം “ബുദ്ധിമുഖം പൊതുക്കാരുടുത്തപരമാണും” കൈ ചെറുപ്പിക്കാരനെക്കാണിൽ ആയാരു അവസ്ഥ, പുമക്കേണ്ണലുംതായ കൈ ഭാമമാണാലോ ഏതക്കുംലും കൈ വായനശാല, നമ്മുടെ കവിയും ക്രൈക്കാലം ഈ ‘പരിശീലനം’ സഹിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. കുഞ്ഞപ്പണികൾ വായനശാലയാണും. ബാലകുഞ്ഞരുമാലയത്തിനേരും സ്ഥാപക

നാമിലും നടക്കിപ്പുകാഴിലും ഒരു പ്രദിവാംഗം നാമായ അന്വായിരുന്നു.

ഉപജീവനത്തിനാവേണി ക്രമമില്ലാത്തതും പലപ്പോഴം രാത്രിക്കുട്ടി കനിഞ്ഞിരുന്നു പേരിന്തീങ്ങൾന്തുമായ നീറസംപിടിപ്പ് മുമ്പുപ്പണി, ദാരിപ്പത്രം. ആളുള്ളവിശ്വാസി കൊന്നകളുള്ളന്നതുമായ പൊതുപ്പവർഷനം, ഏതാണ്ട് ഒരു കഠിനപ്രതമായിരുന്നു ഭാഷാപ്രസന്നം, മാത്രമേഖലയുടെ സ്വ. ലേ. സ്ഥാനം—അതും അക്കാദിക്കാരായാൽ ചെയ്യാതെ പൊതുസേവനമായിട്ടാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നത്!—ഈ തൊന്തരവുകളുള്ളിൽനിന്നു വിട്ടകിട്ടുന്ന ഭർഖും പേരുകളാണ്, ഏതുകാലത്രതും കേരളം കോരാമധ്യികൾ എന്ന് ഉദചിത്ക്കുന്ന ഈ അനന്തരാപ്പങ്ങളായ കാവ്യവശ്യങ്ങളായി മുച്ചാരംപുട്ടിയും! ഇതിലിട്ടും ആയാൾ ഉണ്ടായിരുന്നവോ? ആയാളുടെ ഏററാവും അടിശ്വന്തര സ്നേഹിതന്മാർക്കുപോലും അത്രക്കും കാര്യങ്ങളാണാജണാത്തങ്ങളായിരുന്നു. ആ അണിമാനി യാതൊരു ഇല്ലായുള്ളേയും. അന്ത്യം യരെ പുന്നതുകാട്ടാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു; ദരിക്കലെക്കിലും ആ സുന്ദരമായ മാവത്രം വിഷാദം പുരംതാതിരിക്കാനും. ഇതിലിട്ടും പല ഭ്രംഗങ്ങളും നടന്നു. നാട്വിട്ടപോകാൻതാനു രാജക്കുൻ തീച്ചു പ്പുട്ടമ്പി. ഏററാവും പരിപാവനമായി താൻ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്നു. തന്നെയുംബന്ധിപ്പേട്ടണ്ടോളും. ജീവിത മതിലെ ഏല്പാ മറിയുകളിലും സൃഷ്ടണക്കാണ്ട തേൻ പുരിയിരുന്നതുമായ ഒരു (ബാലപ്രകാഡ്?)പ്രേമനാടകക്കപ്പോലും ഭാവപ്രസ്താവനായി അണിനുകൂടിപ്പെട്ടു. ഏല്പാം നശിച്ചു ഏന്നതിന്റെ വക്ഷവരെ പലപ്പോഴുമെത്തി—പക്ഷേ, തികച്ചും വിവേകിതയോടുകൂടി അയാൾ ഏല്പാ അന്ത്യംപത്രകളേയും നേരിട്ട്; രാജക്കലും ഒരു നണ്ണ പറഞ്ഞാതെയും. രാജക്കലും ഒരോഴിക്കഴിവുകൊണ്ട് ചിററിക്കാട്ടാതെയും. ജീവിതത്രഞ്ഞികളേ അയാൾ വലിച്ചുമറുക്കി, മുറക്കാവുന്നതിലുമധികം. ഈ ഘട്ടമ്പിൽ ഏൻ്റെ സൂരണകൾ പത്രിപ്പോവുകയാണ്. ആ കൊച്ചുജീവിത മതിയിൽ സംഭവിച്ചുന്ന പിന്നെ സന്നായി ഇരുമ്പിക്ക

യാറിവക്കയും പലതും പൊട്ടിയക്കരകയും ചെയ്യും. അതു
തു നിന്മ കണ്ണ എന്തിക്കേ അവയെ പേരെന്തുമുള്ള് പ്രതി
പാടിക്കാൻ പല കാരണങ്ങൾക്കുണ്ടും കഴിവില്ല. ആ ആര്യമുള്ള
സ്വന്ധനികൾ ജീവിതം പ്രതിനിധിപ്പിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കു
നിഞ്ഞുന്ന എന്നും എത്തുപോലെയും വ്യക്തമായിരുന്നു.
എന്നിട്ടും കമ്പായാണും ശാരിഞ്ഞരില്ലെന്നമട്ടിൽ ചിരിച്ചു
കൊണ്ടും അഭ്യാസം പെണ്ണമാരേണ്ടിവന്ന ദിവസങ്ങളിൽ
മാസം ഒരു ശായിട്ടണ്ടും

கவியிட பறிசுறைத்தின்" வூலமாய அடிழன்
அமையு. கூடுதலாயிகள். நிலைபாயராய காலு
கட்கிகர வீடிலு. மளைஜதி மார்— அவராஸ்
பிளை ஒதுவர்— குழுமத்துவு. மாயவியு.— அனா²
ஏன்றினங்கேங் கருய்ன பாக்கதிலாஸ்". தாசெலுத்து
ரளைஜஹார் — வேலாய்யா. ராமன் — ஏன்றினாஸ்³
கருய்னதெங்குடி மாப்பிலாகாவு பூயக்கிலு.
கவிக்கே விழுஷ்ணதின விமிலு மெதயைன் ஹா கட்சி
பெபின் ஹுத் ஹஜ் பாக்கிகொண்டிரு.

അവശ്യായിക്കിടക്കുന്ന ആ കിടപ്പിൽവെള്ളം¹ ആയാൾ ഈ പുന്നുകത്തിൽ ചേത്തിട്ടുള്ള ‘അന്ത്യുഗ്രതം’ എന്ന കവിത എഴുതിയതു്. അതാണ് ആ ഭവതനുക മോഹിനിയായ കവിതാന്തിയുടെ അന്ത്യുഗ്രതവു്. അപ്പോഴം സ്വന്നമായ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നും വിശ്വാസ പ്രമാണങ്ങളിൽനിന്നും ആ ധിരപ്പത്വങ്ങൾ അണ്ണപോലു് വ്യതിചലിപ്പിക്കുന്നില്ല.

ഈയെങ്കിൽ കമ നാരായണൻറെ സ്വഭാവം തെളിയിച്ചുകാണിക്കുന്ന ദന്താശം². ചികിത്സക്കാണ്ട് വേണ്ടതു പുഞ്ചാഗതി കാണുന്ന പ്ലു. അച്ചുൻ മെല്ലു ജേയാസ്യുനു ശരണംപ്രാപിച്ചു, ചീല വഴിപാടുകളു്. പുങ്കണ്ണിയതര തമിൽ ഒഴിവിണ്ണുവാങ്ങലു്. വിധിക്ക്രമപ്പെട്ട്. വഴിപാടുകൾ മോഹി അറിയാത്തതാണ് നടത്തി. ബലവിപുജയു് ഉചിംണ്ണുവാങ്ങലു്. അറിയിക്കാതെ വയ്ക്കപ്പോ. പറയാൻ അച്ചുന്നും അമ്മയ്ക്കു. ദേഹമുള്ള അയാളുടെ സ്നേഹിത നാർത്തനും അതിനു കലുകെട്ടി. ‘രോക്കലു് തട്ടിലു്’ ആനുള്ളവർ ആയാളോട് കരയു് തുറന്നപറഞ്ഞു. ചികിത്സിക്കുന്ന ഡോക്ടർത്തനും അതു നന്നനും³ അഭിപ്രായ പ്പെട്ടു. ‘‘അപ്പോൾ നിജങ്ങളുടെ ചികിത്സക്കാണ്ട്’ ഈ മോഹം ദേക്കപ്പെടില്ലെന്നാണോ വിശ്വാസം?..’ മാവത്തടി പ്രപോളുള്ള അക്കരം ചോദ്യങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിതുതനു യായിരുന്നു. ‘‘ആയർവ്വേദഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുന്ന അക്കരം വിധിയാണു്.’’ ഡോക്ടർ വിട്ടില്ല. അഭേദം എത്തോടും ഉദ്ദമിക്കുകയും ചെയ്തു. ‘‘എക്കിൽ, ആ പുന്നുകും കൊറിക്കുള്ളു്.’’ ഇതവസാനത്തിങ്കമാനമായിരുന്നു. ഏതു യാലു് രാത്രി മാറ്റുകൾ വന്നു. കിടക്കുന്ന മറിയിൽ വെച്ചു ഭാഗിയായി പൂജയു് നടത്തി. ഒരുവിൽ നേരി ഷത്രുവാങ്ങണമല്ലോ. ‘‘മോനു, ഒന്നാഴുന്നറിക്കുകും’’. നീ ഒന്നും ചെയ്യുണ്ടോ.’’—അമ്മ സഗർഗ്ഗം പ്രാത്മിച്ചു. രക്ഷകൾ: മിണ്ണാതെ പൂംതിരിഞ്ഞു കിടക്കലുായിരുന്നു ആ വാഗിക്കാതെന്നീരു പ്രത്യുത്തരം. ഒവിലെ കാണ്ണാൻ ചെന്ന സ്നേഹിതനുംകോടു് അയാൾ പരഞ്ഞു: ‘‘എൻ്റെ പുറങ്ങെ രോഗമെല്ലാം മാറി. ആ ഓഗ്രത്തണായിരുന്നു

ചെക്കത്താന്മാരെ അതിലും വലിയോരെ ചെക്കത്താൽ ഇന്നലെ ഉഴിഞ്ഞുകളാൽ . ’ ’

ഡോക്ടർ കൈമലയൻി. വടക്കുള്ളതുള്ള മാത്രസഹോദരിയുടെ (ഡർത്റ)ഗ്രഹണത്തിലേക്ക് “—മണ്ണാരറ്റു്” എന്നാണ് അ വീട്ടപേരു്—മോഗിയെ കൊണ്ടപോന്നു. ആ ഗ്രഹമാശിനിനു കവിയുടെ ഒരുക്കക്കമായ അന്ത്യസങ്കേതം.

1941 ജനവരി 29-ാംതീയതി (1116 മക്കം) വെളുത്തപക്ഷം തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം. ഷഷ്ഠിയോ സപ്തമിയോ ആയിരിക്കണം. പബ്ലിക്കോഴ്സ് തന്ത്രം ചെന്നിൽ നു ദാരത്രപ്പഴയുടെ അതേ വെബ്ബണ്ണത്തിട്ടു്. ഇളംനീ ലാവു പരന്നിരുന്നു. തുറന്ന അഴിയില്ലെടുത്തുനീരുമുണ്ടാക്കുന്നു. ദിച്ചുവക്കുന്ന കടൽക്കാറാറിന്റെപ്പോലും. തണ്ണക്കാമതവിധിയാണുണ്ടാക്കുന്നതു്. മുട്ടപിടില്ലിട്ടുണ്ടു്. ഇത്തവണ്ണ തന്ത്രം സംസ്കാരകർമ്മക്കിന്നവേണ്ടിയാണു് അവിടെ നിന്നുന്നതു്. നാമാധികാരി തന്നെ അടച്ചുത്തുണ്ടു്. ആ മഞ്ഞപോലെ തണ്ണതെ വെറുഞ്ഞല്ലിലു വിപദ്ധിക്കയിൽനിന്നു് ഇന്നു ഒരു ശാന്നവും പൊഴിയാനില്ലു. നിറഞ്ഞ ക്രോധാട്ടം വിജീവിക്കുന്ന നന്ദനത്താട്ടംട്ടട്ടി തന്ത്രം, മഞ്ഞലിന്നിനു നന്ദനതു് ആ വെള്ളിമണബിശ്വരു തുറന്ന വായിലേക്കു മെച്ചപ്പെട്ടു താഴ്ചപ്പേട്ടു ആ സ്വപ്നജീവിതാവശ്യങ്ങൾ കെത്തുകൊണ്ടു നിന്നു. ഏല്ലാം കഴിഞ്ഞു.

മട്ടാഡ്രോസ്സേം തൊട്ടിലിൽനിന്നു തുടങ്ങി ചുടലവരെയ്യു്. ആ മിറ്റുമെന്തു അനന്തരാ പറമ്പു: “നമുക്കവേണ്ടി കവിതകൾ ഒരു പുസ്തകമാക്കണം.” അതേ, ഇന്നു അഞ്ചുനേര കൊണ്ടുവേണ്ടും. അതോടു വിശ്രമാരാധനയുടെ മനോഭാവങ്ങളിൽനിന്നും ഒരു വന്നതു്. സ്നേഹമതിശ്വരി പേരിൽ പിന്തുന മനസ്സു് ഷേത്രിക്കമായ ഒരു പ്രതീകത്തെ ആവശ്യപ്പെട്ടുണ്ടു്. മാസ പ്രസ്തുതകാണ്ടതനു കാണണം. അതാണാവഗ്യം.

ഒരു പശാബ്ദമതിന്നുണ്ടോ ഇതാ ഇപ്പോൾ തന്നെള്ളു ദു ആറുപ്പും സാധിപ്പിച്ചതനു ശ്രീ കെ. സി. പരമനാബൻറു (എന്നപ്പുറം പ്രസ്തുതി, കോഴിക്കോട്) നില്ലുമീമായ

സൗഹാർദ്ദത്തിനും കവിയുടെ സൗലഭ്യത്തുകൾക്കുള്ള കൃത അതെ രേഖപ്പെട്ടിക്കാൻ മറ്റൊരുവസ്ഥമില്ല.

അതുകൊണ്ടും ജീവിതത്തിലെ ശ്രദ്ധാദമയ അദ്ധ്യാത്മിക ശാഖകളിൽ നിന്നും രംഗങ്ങളിൽ ഇരുന്ന ആളുകൾ ജീവിതവുമായി വല്ലാതെ കൈടക്കിണാം. അവ വഴിപോലെ പേരെന്തുയും രേഖപ്പെട്ടി തത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നവർക്കും, മഹിതും, കൃതപ്രാണികളും സൂരിക്കേണ്ടതുമായ അതു സൗഹാദ്ധ്യം ഈ നീണ്ട കൊല്ല ദാരക്കേണ്ടവും വന്ന ക്ലീനിക്കലെങ്കുകയാണ്. ഏല്പിം ട്രിബും കാലാന്തരങ്ങളിൽ സൂര്യമധുരമായി മാറ്റുമെന്നും കൈടക്കണ്ടും. പക്ഷേ, ഈ കാലാന്തരങ്ങളിൽനിന്ന് ഒഴംപ്പും അറിയാമെങ്കിൽ!

14-9-1951

ഇടത്രേരി ഗ്രാവിറ്റൻനായർ

കവിതകൾ

“പരിശാമമി മനോജ്ഞജീവിതം”
താർമഹാട്ടിനോടു
ശിമിലരാഗം
കാകരോഭനം
ഗ്രാമീണാർ
പൂപ്പകമം
വത്തമാനകീത്തനം
പൂപ്പാതിര
ജീവിതചരിത്ര
വഹംരംഡം
യാചകവാലൻ
മൺകടിഞ്ചി
പെപകിളിപ്പാട്ടു
പുലയിത്തയ്ക്ക്
വെണ്ണമുകിൽ
വേടകടില്ലിൽ
ഈദൃഗ്മരിശ്രദ്ധകിൽ
ബാധ്യംകെട്ട ദെൻ
അശ്രൂഖിന്ത
ഇടയശ്രീ നിക്ഷേപം
കഷ്ടകകന്ധ
കാട്ടുവി
കഷ്ടകശ്രീ കാത്തിരിസ്തു
വരകികഗീതി
പ്രാതമനാജലി
എക്കിൽ
നിത്യനിശ
അന്ത്യുറ്റതം

“പരിശാമി മദനാജ് “തൈരീവിതം”

ഇന്നമഴുകളേറ്റു വാടിയും
മണവും മാസ്പരിയമറുമതിയിൽ,
ങ്ങ പു വിലപിളിതീവിയും
മരംരാഞ്ഞാളുംജാതമർമ്മരംഃ

“കംിനം പരിശാമ, മെൻറിയൈ
സുഗ്രഹം ജീവിതമസ്തുകയോധായും;
മുച്ചേലാജ്ജപരസ്ഥമണ്ണുഹിഷ—
മധുരം മതതന താഴെ വീഴ്യാധായും.

മധുവുണ്ടു മരണം തെണ്ണിട്ടും
മധുപരമാക്കുമഗണ്യാധായും മേ
അണണാവമകന്നിതാക്കമ—
പുകലാറാധായും നിലാധിലെന്നപോണി.

മധുരസ്തീതവും മിന്തത പു—
കവിളിൽപ്പേരുന്ന തുച്ഛമാൻ തൊനി
വിലപുന്നതു വേരോരാരക കു—
ണ്ണിണാ വണ്ണാർന്നില പുണ്ടതിലും മേ.

സുമനോഹരനിക്ഷീകരം—
മലപഹാരണാളണിത്തുഹിസ്സുിയും കാണി
മരമാർന്നിതിളിളിക്കുക്കും
പതിയും മത്തപ്രതിബിംബവഭംഗനാണി.

സുഖമില്ലാങ്ക നാവുമെൻ ദ്യകരം—
സ്ന്മാലിമസ്ത്രകര പാടിടാതെയും,

നയനങ്ങളുകുറിമാദമൻ
തന കാണ്ണാൻ കൊതിയാർന്നിടാതെയും.

മമ സംശ്രദ്ധസാരമല്ലോ—
ഗതിയെത്തിപ്പ് ദിഗ്നരംഭളിഷ്ട്
അധിരംഭമില്ല ഒന്നമൻ
മധുരസ്തനകാമമററായും.

മമ ത്രപമനോജ്ഞതചിത്രണം.
വിവരിപ്പാശ നശിച്ചപ്പല്ലേം,
വിമുച്ചിത്വിത്ര; കോകിലപ്പാളിൻ
സുതിഗൈതോല്ലുമതാന്തക്ക്രൂരായും.

അള്ളി മംഡപി നക്കിൻ മതനായും
എയെത്തികലമൻ വാണന്നം
വിരചപിലേപ്പായ രാഗഗീതി ഹാ!
നിമിഷംകൊണ്ട മറന്നപോയും ശംകി.

പ്രണയാനണപേശലും മുവം
കണികാണന്നതിനൊന്നമില്ല മേ;
വിധിയപ്രതിരോധ്യ; മെന്തിനാ—
ക്രമയോത്രുന്ന, തനാമധ്യായി ഞാൻ.

മഹിതം സുഗൗം സുവസ്ത്രമൻ
ശളിതം യാവനകാലമോത്തിനാ
വിഭിമാ നെടവീർപ്പുംടോത്രു വീ—
ഓടിയാനായിതു മസ്തിലിനു ഞാൻ.

പരിശാമി മനോജ്ഞജീവിതം;
പപലം യാവന;— മാമിതേംത്രു ഹാ!
വിനശിച്ച മരീയജീവിതം;
പ്രലഭം ശാന്തി പരമ്പരിലെക്കിലും.

താർമ്മാട്ടിനോട്

വിരിയൊല്ലു, വിരിയൊല്ലു മുട്ടമലപർമ്മകളുമേ,
ചരിത്രത്തു വെതിയി ശ്രമിതിയില്ലിപ്പോൾ.
വിരിയൊ നിയതിത്തിൽ മലിനനിശ്ചാസന്ധാക്കാം—
വതിനോയിക്കൈതൊല്ലു, കരിഞ്ഞുപോം നീ.

അറിവില്ല നിനക്കേതും കെട്ടികലൻമഴളിയി—
പുമേ പുഞ്ചിരിക്കമീയുലകിൻ മായം.
പരിചിൽ നീ മിച്ചി തുരന്നായനോക്കീ ലോകം
പൊക്കിട്ടു കരുക്കത്താൽ കരതുന്നണാം. [കാണ്ണാൻ]

നീങ്ങപമസുവദമായും, നിമധ്യാമദാനവെങ്കു—
സുകചിതനിലയമായും, നിസ്സുലാമോയും
നിങ്ങപിക്കാമുലകത്തു നില്പുതമധുമസുവ—
തങ്ങളിത്തല്ലെങ്കു നീ മഹിതമായും.

ഈതു ശരീ, സഹജമാണമിതമാം സുവത്തിക്കൽ—
ക്കൊതിയാക്കം; നിണക്കമു മധ്യസ്വപ്പനം
സ്വദിപ്പിടാം ഭാവനയാൽ, ലയിലൃതിൽസ്സുവിപ്പിടാം—
മരിച്ചതിന്തിടാം താനേ മിശ്രതാനം;
ഇതു മതി നിന്തൃക്കുതൃത്യത്രജ്ജീ; സ്വിന്ദ്രനാഡു—
ശ്രമിതിയോമ്പാൽ കമര താനേ തക്കമല്ലോ!
വിരിയൊല്ലു, വിരിയൊല്ലു മുട്ടമലപർമ്മകളുമേ,
ചരിതാത്തു വെതിയി ശ്രമിതിയില്ലിപ്പോൾ.

സുലഭിതചലഭലകലവരവമുള്ളാർഹം—
സ്രൂപനകത്രകിയായും വകമരികിൽ
തവ ഒമ്പുതിമാനാൻ കരഗതനിവിഭാദ്ധം
പവമാനൻ പമിച്ചിന്ന നിന്നടക്കി തലോടാൻ.

അതുപൊഴുതവനിൽ നീയലിവേതുമകതാരി—
ലതുലാമോദാപേതയായിയന്നിടോല്ലെ.
മജാക്കാഡിനവമധുകയുവനഗ്രീതൻ
സദനം നീ, ഏതതിനാൽ? നീർജ്ഞനനവൻ.
പരിപാടി നീനേന്നയിന്ന പരിലംളിച്ചിടം, നാളേ—
യങ്ങളിടം ചൃതിയും ഹാ! ദേമറിവൻ.
പട്ടാടയാണിനു നീനക്കുള്ളിലെ മഞ്ഞവയിൽ,
പട്ടാടച്ചുതീയായ് മാറ്റമത്താൻ നാളേ.
തലയാട്ടിത്തളിർക്കാളും പിടിച്ചിടമിനു, നാളേ—
ക്കലയക്കിട്ടിച്ചു കുഴം തപദപിനാശവനിൽ.
ഈനു നീനക്കണിമാത്ര മഞ്ഞനീക്കണങ്ങ, ലൈനാ—
ലനീവാപനിർത്താവവയപരേദ്യവിൽ.
ആക്കരിയാണല്ല മുകിക്കുഞ്ഞതടന്നവർമ്മി—
ലെറു നീന്നിസഹാരീകര ലയിച്ചുവെന്നായും.
വിച്ചേര്ത്തണ ലെമൊനം, വിശസനാഗമപാടം.
മലര്ത്തണ, കരളിക്കുഞ്ഞകലീതക്ക്യാ
ക്കുപ്പിയെന്നമീനിലജ്ജ വാഴക നീ ചിരമീശ—
തുപ്പരേക്കുഡ്യാനല്ലിനമന്നുഡായായി.
വിരീയെയാല്ലെ, വിരീയെരാല്ലെ മുഖമലർമ്മകളുമേ,
പരിതാത്മ വേതിയീ സ്ഥിതിയീവിദ്ധോം.

ശ്രീമിലരാഹം

കുമയിൽത്തൻകരം നീട്ടിക്കുളോടവേ
കോഡാമയിർക്കുണ്ടാണിടം പുവനിരയെ
നിശ്ചയലും നോക്കിക്കൊണ്ടതുകന്നപിളി—
അൽസും തവക്കിതുറന്നായും ലാലസിപ്പു;
വെണ്ണടക്കിൽത്തന്നരിന്നില്ലേൻ മിന്നീട്ടനു
പൊന്നയതാരകരാ താന്തകളായും;
മായതപോതമെന്തന്നുലക്കുള്ളാൻ
നീരധി താളുംപിടിച്ചുറക്കി
വേലയിൽത്തൻ തല പാച്ചുറുഞ്ചിട്ടും
വേലാതിഗാനംഡലീനച്ചിമതം;
മോഹനമേതോ മധുരതരമൊയ്യ
ഓവനാസപപും സമീക്ഷിക്കയാൻ
സേനുരതമളും മൃച്ചലഭലും വിഥി—
തന്താരാഘണാർന്നൊന്ത പാതിരാഘു
തൻമേനീയിക്കണ്ണകളുംമണിയിക്കണും
ചപ്രകരണങ്ങളിൽപ്പുംനേരിട്ടിട്ടും.
ആനംമഗം ജഗത്തു നിശ്രീമാന്തര
മാനിച്ചു മഴനമുദ്രംകീതമായും.

ചെന്നാതെൻ പിന്താലുറക്കിളി പിന്നെയു—
മന്നതെതയാനന്നവപ്പുഡിയിക്കൽ—
എന്നന്തരാത്മാവിൽസ്സുംരബ്ദം പാകിയോ—
മമനോമോഹനകാമിനിയിൽ.
നിത്യവും തീർമാനംചെയ്യിടം, മേഖിലേൻ
പിത്തമമന്തനപിയിൽലുന്നിടായുംവാൻ.
എക്കിലെ, നൈനം പുത്രക്കുമാറുമാ—
ബോൺകരം ചെയ്താ നിശ്ചയമെന്ത!

കെട്ടയ്ക്കുമാ മഹാനുലിഗ്രാഫ്.
പെട്ടെന്നുണ്ടുതാരോത്തിങ്ങൻ !
കണ്ണികളുംപുറിലേംരാ സൃഷ്ടിക്കുമണ്ഡളം—
സാങ്കലപഹരാസംശിന ചേർദ്ദു.
മാഗമനോകിയ ചെമ്പവിശ്വാസളി—
സാകലിതാശായഹേതികകരാ.
പുലുവാനേപ്പും വെന്പിയോരത്തളിശ്—
പ്പോൾക്കരമിന വിലക്കുകയായും! ...

എക്കിലുമ്മണിഞ്ഞ പാറിപ്പുറന തന്റെ
പുഞ്ചിരകൊട്ട തളർന്നിട്ടേവാര
എൻചിന്ത പിന്നെയും ചെല്ലുമാ വല്ലിതന്ത്രം
തുഞ്ഞുതു വിശ്രൂതം തേടിക്കേടി.
പോഡാരാരാപ്പോൾകാലപലിലാകലവിയാക്കി
ചായമിട്ടജീം പുക്കിനാവിൽ
ആറുബാലിക്കുനിതെൻ ചിത്രം; സുഷ്പുറിയിൽ—
ബ്രാഹ്മകരണങ്ങളാഴക്കിലും.

കാക്കരോദനം

പുത്രക്കാടിന്തയപ്പിലും പുവ്വാടിപ്പുരപ്പിലും
തൃക്കരും ചേത്തിക്കൊപ്പമാശിസ്സു നല്ലും ദേവൻ
നിയുലും നിലക്കൊണ്ടു നിമിഷം ദൈവവള്ളുമ്പേരോ,—
ചില്ലായിലേവും കേരംക്കായോരു തീനമോദനം:

‘ദേവ, താവകാഗമപാവനമില്ലത്തെന്തിൽ—
ക്കേവലമിവൻമാത്രം കേണക്കാണിരുക്കുന്നു;
മറ്റു പക്ഷികൾ കേരിക്കേതിരുത്താനും ചെയ്യു
മറ്റും നിന്നുപാനും നിന്ത്രുള്ളതിനുസ്ഥിപനം;
മാറ്റിക്കുമ്പെന്നുപേരിലീഷ്യതേട്ടു ലോകം,
മാറ്റുകിന്ത്യാഴിലെന്നു കയിലും കലഹിയ്ക്കു;
ശോഭനമായീട്ടേന്നാരീയഹർമ്മവത്തിനെന്നു
സംശാഗ്രം കിറ്റുന്നു ശപ്പുമെൻ തമോവള്ളും;
നുനം ഞാനധന്യനുനാ, ഞാലപ്പുകിലെന്തിനേവം
നുതനക്കരിപ്പുള്ളി ചേക്കുവാൻ ജീവിക്കുന്നു!
വിച്ചുതക്കൊല്ലുകൾക്കണ്ണപോളകൾ ചുംബിയുള്ളു—
നെന്തുവെ ഞാനം നാളുയണ്ണരാതാഡെന്നാംകിൻ!
കക്കശൻ മലിനൻ ഞാൻ നിന്മ്മാരനൊരു കാക്കൻ
ചേക്കുവാൻ ലോകമുറ്റത്തിക്കുസ്ഥാനമുപസ്ഥാനി!

റൂമീണർ

ജാനപാദ,രാജക്കശാലീനക്രഷിവലർ
ജാതസംഗ്രഹം ശാന്തജീവിതം നാളിക്കേവാക്
സത്യധർമ്മാരാധക.രഘുപാനയനർ എന്നോടു
നിത്യവും പരമ്പരാസാക്ഷായുസ്ഥിതുകൾ.
സംഗ്രഹം എന്നോളുന്നമിപ്പച്ചപ്പാടം
സന്തൻപ്പിച്ചിട്ടും സാന്തുഷ്ടിമാപുണ്ണഭത്താലേ.
വേലയാലുവെലം വേർപ്പെട്ടും ഗാത്രം തക്ക—
പ്രേലയാൽപ്പുംതിന്തീടാൻ എന്നോക്കേ നേരം പോരാ.
ആക്കയാൽ പരിപ്പൂര്വവിമുഖനാഴിക്കുട്ട—
രാക്കവേശയനാരാനമോതുക്കിലോതീട്ടുട്ട.
കേരാമ്രംഡാപുഗപനസദ്രൂവാൽ
പൂരിതം, സുശീതളവാതാഭിസേവ്യം സദാ
ഉസിപ്പു നാഞ്ഞതോട്ടുകരം നീഹം നാതോഗ്രാതപ്പേരം,
സമുദ്ധവിഭവങ്ങരാ, ശാന്തിതൻ സദനങ്ങരാ.
പ്രതിവാസരം എന്നോളുവായന്നേപ്പുചീക്കുന്ന
പ്രക്രിയക്കിട്ടാരാതാൽ പ്രതിബീംബങ്ങളുണ്ടാലേ.
ശാലികൾ, നാനാസസ്യഗ്രേഷ്മാിക,ളിവകളുാൽ
നീലിമ നീറണ്ടതുള്ള നീംണിക്കേഭാരങ്ങരാ,
താണണിക്കുവല്ലിത്തലയാൽ തഴക്കിട്ട—
നാമമുന്നർമ്മോളോവനിർക്കുവനിതോട്ടുകരം,
ക്രൂരായ “ക്രൈവികരം തുജനക്രൂഹലർ
ക്രൂട്ടിട്ടും കളാമവം കലാം പുണ്ണാപ്പുകരം—
എവമിന്നാട്ടിന്പുറം പ്രോല്പസത്തുക്രൂതിയിൽ—
ഞാവിട്ടും സനാതനസ്തനരുനിഷ്ടുന്നതിൽ
പ്രത്യഹം വിക്രാന്തം കണ്ണകളുിൽ, കളക്കത്തിൽ
തൃത്യരം നഗരങ്ങരാ എന്നോക്കേ നരകങ്ങരാ.
പടിണിപ്പുരിവട്ടപ്പുംപ്പുൽക്കടിലംകരി—
പ്പുഞ്ഞന പകിട്ടാനാണി മാളിക മാറ്റിടന

പട്ടണംപരിപ്പുംരഹാക്രമിക്കയോ, തത്ത്വാനിൽ
പട്ടണിപ്പുള്ളപ്പട്ടിയാട്ടമിന്നാട്ടിൻപുറം?
വെണ്മയിൽ—വെറും പൊട്ടക്കപ്പത്രിമസ്ത്രംപുള്ളിയിൽ—
ക്രണ്മയദൈഖിച്ച് കാലമകലപകശിഞ്ചുപോയു്.
മുന്തിരിപ്പുണ്ണാണ്ണംസമതയേന്നോതീടന
യാത്രുക്കമനഷ്യരോടൊന്നപേക്ഷിപ്പു് തത്ത്വാഃ:
‘‘ഉപദേശങ്ങളാൽ നിബാരം തത്ത്വഭളിപ്പത്രവി—
പ്ലപമസ്ത്രധാന്നാർക്കരാങ്കൈടാതിരിക്കണം.
സ്വാതന്ത്ര്യം കരണ്വാക്കു നല്ലണം നിയത്രിക്കാൻ
ഗാന്ധീജോചീതസമ്മുഖഗംഡം സ്വജീവിതം.’’

പുറ്റക്കമ

“പലങ്ങം പലവിധത്തിൽപ്പുറയ്ക്കണബിന്നെള്ളുന്നും
പുലരിതൻ പുർക്കമ പുനില്ലാവെന്നും.
അറിയേണ്ടതില്ല വെറുംവാദമവ; നേരിതാശാൻ
പിറവിക്കേ മുമ്പ് ഞാനാന്നിങ്ങളിപ്പോയി.”
തനിയേ കണ്ണപോള്ക്കര വീണടയുമാറമായുരി
കിനിയും ജീവിതമുഖ സകർന്നാണെന്നു;
ഖൊടിയോടെ നടന്ന ഞാൻ പിന്നെയുമൊട്ടിട, യെന്നാൽ
തടി തളർന്നടിവെച്ചുമിടറകയായും;
ടടഡിൽ ഞാൻ നിപതിച്ച പൊടിമണ്ണിൽ; ഉടനെയെൻ്റെ
ചൊട്ടികളെയെറുതു ഹീമക്കണ്ണം നന്നച്ചു.
ഓർമ്മയെന്നിക്കിയുമാറും, പിന്നെ ഞാൻ കണ്ണതുന്ന
നേർമ്മയിലോരജ്ഞതെ വന്നതും മറച്ചു. [പ്ലോം
ഞാനാന്നിനോക്കെണ്ണിയപ്പോരു ചുറ്റപാടിം കാണായും മിഴി-
നീറണിണ്ടു വിളർപ്പിറ മുകുവിഭാരം.
ക്രൈമാറുകൊണ്ടവയ്ക്കു വീണ്ടുകിട്ടി തെളിവെന്നു—
പ്ലീരമനിമിഷം നോക്കിക്കേരുകമാൻം.
അവ പക്ഷേ, നേർന്നാമികിക്കാം നിന്തിന്ത്രമായ “ഒരുപ്പിന-
മവനിയിൽ വീണറഞ്ഞെമെൻ സുവത്തിനായും.
പൊട്ടന്നനെപ്പോടിക്കരുണ്ടെന്നെന്ന പിരിപുണ്ണ
തുടന്ന ഞാനറിയാതെയാബ്ദ്യജീവിതം.

അംഗനാരിക്കൽ സ്കൂളുമേക്കിയുമഹവച്ചുറക്കീടുപോ—
ളമ്മയെന്നു, വന്ന മുലയോഗി ചൊല്ലിനാൻ:
“പലങ്ങം പലവിധത്തിൽ പറയ്ക്കണബിന്നെള്ളുന്നും
പുലരിതൻ പുർക്കമ പുനില്ലാവെന്നും.
അറിയേണ്ടതില്ല വെറും വാദമവ; നേരിതാശാൻ
പിറവിക്കേ മുമ്പ് ഞാനാന്നിങ്ങളിപ്പോയി...”

വത്തമാനകീത്തനം

‘ജീവിതം മിമ്പാബോധം’ ആർ പരഞ്ഞതാണിതു
ജീവിതൻ തേജാവധിംചെള്ളിടം മിമ്പാവാക്കും?
ബലഹീനതയ്ക്കും വിശ്രാന്തതയും മേലിൽ
പാഠപററുംപോലും നിത്യസാന്തുഷ്ടതാണ്.
‘ഇന്നിലു’ യെന്നാലും ചുഡിയും താം ‘നാളു’യുംയി—
‘ടിനി’ എന്ന നാശധിക്കും മണ്ണധുമോ തത്പരതാനു?
‘നാളു’ യെന്തിതിനിത്ര ഏവശ്രീപ്പും ‘മിനി’ നേക്കാരു?
ആളാശോ നിലകൊംഖാം ‘നിനി’ ല്ലാതൊരു ‘നാളു’?
തന്ത്രവം കറ്റപ്പും നിന്നേക്കാം തമസപിനി,
സപ്പുചുന്നിതം രുക്കി നിനിടാം പുലരിയും;
മട്ടപ്പു പിണായാതെ മയണ്ണിപ്പോയീടാതെ
നടക്കാം നമുക്കിനു ചെല്ലേണ്ണമിടതേതക്കായും.
കണ്ണംനാം വരാമല്ലോ കാലിടറം മാർത്തിൽ—
കണ്ണക്കണ്ണകളും കൂത്തു കണ്ണകളും കിടപ്പതായും.
പഴതേ മോഹിക്കേണ്ണാം, വിധിതാന്തര നീക്കീ—
പൂക്കരം വിരിപ്പേക്കും തുന്പര്യമലരമന്നായും.
പാരങ്ങം കിണർവ്വെള്ളം; നാമത്ര കടിക്കാതെ—
പോകയോ വിധിയെന്ന കാന്തിനീതേംബാം തേടാ?
എടത്തുമാറ്റു കല്പം ദിള്ളുമീ വഴി ലേഡിൽ
നടക്കേണ്ണാക്കുംടി നല്ലതായും തീർന്നിട്ടു!

പിന്തിരിഞ്ഞുനോക്കലോം ഭ്രതചീനന, മതേ—
കന്തരായംതാൻ പുമോഗതിക്കു നീമന്തരം;
ബാവിതനിളംപുൽകളാലയവിറക്കേണ്ണാം—
ബാവതോ, മൃഗങ്ങൾക്കും ചേർന്നതല്ലേപ്പാ തതല്ലും.
വത്തിപ്പും സജീവരായും നംമെന്ന കാട്ടന്തീ
വത്തക്കംനാംതാൻ കർമ്മവിജയരമംപോലെ.

കഴിഞ്ഞ കാലം പിന്നിൽനിന്ന് നോക്കേന്തു, മു—
 ഒത്താഴിഞ്ഞമാറിനിന്ന് വിളിപ്പു വരുംകാലം;
 പത്തമാനമേം കൂടെമുന്നെന്നയിണ്ടല്ലോ, നമി—
 ക്കുറയും നമ്പാവതായതുയും. താജായുമെ.
 ആയതു തളളിച്ചകിൽ കർമ്മംപ്രാദയങ്ങി—
 എംബുരതക്കശാവാലുംബീഡോളയിലാടാം! |
 ആകയാൽ സുലക്ഷ്യത്തില്പ്പുറിതവിശ്വാസമായും
 പോകുന്നാം പുരസ്കൃതപൗര്യം മനോഭ്രംശം.

പുസ്തകത്തിന്

അനുകരണം നോക്കാൻ പോന്നാണിക്കാറിനന—
യന്തരം ഗതികൾ പുണ്ണയകയായും,
മാറിലാമ്മാറു ചെങ്കുമ്പും രേലു—
മാറുക, ഇന്നുമുർച്ചിതകരാ.
കേരിയിറങ്കുന്ന, പുമണാമേന്തിട്ട്—
മോഹം നിലുത്തനിക്കണ്ണം തോറും,
തെററിയോ സങ്കേത? മേതോമലവാളേയോ
തേടുന്ന തേമലവർമ്മയന്നലേ, നീ?
മഞ്ചുളപ്പാമലർപ്പണമണി, ശ്രദ്ധാളി—
ചിന്നം വനസ്പദി വാണിജന്ന,
പലപ്പുത്തും പാൽക്കുളിരകോരിയിട്ടുള്ളോ—
കലും ശൈലക്കാരിനീയക്കത്തിക്കണി.
പ്രാചീയചും ബാചും തന്മാഖിക്കാർമ്മഡി
പാടേ പകർന്ന മുഖവുമായി,
അണ്ണാം താരകര നോക്കിയും മിക്കവെ—
യം ബഹമതികളുയൻ തികരാ.
തെന്നല്ലപ്പുമിലപ്പുള്ളതിലുട
വന്നുതും വെള്ളിലാവുക്കുവെപ്പു,
നീനുമ്പോട്ടിന്തിട്ടിക്കും നിശല്പകരാ
നാണിപ്പണ്ണിത്തു മുഖം തിരിപ്പു.
ആഴി, തിരച്ചുകുളപ്പായ വിരുക്കനു
പുഴിമണിക്കുടിപ്പിൻ പാർപ്പമതിക്കണി;
പാഴിലായിട്ടുകുളിപ്പു വേല, ഏയാണുപ്പേ
പാലോളിപ്പുന്തികളിത്തുന്നുന്നു?
നീലഗഗനം നിശല്പിച്ചുക്കണിട്ട്
ശ്രീലസമസ്തിവാന്നി തീരമുവിൻ
ഉന്നം വാഴന ചെങ്ങോ, അനിണന്തിലും
സമൃദ്ധചയുവിണ്ണിപ്പുണ്ണിതാശം.

പാതിമാസ്യക്കര വിതിനെരു പരീമളം
 പാരം പരമനാമിസ്യവനിയിൽ
 ശുട്ടിക്കുഴച്ചു ലതികകര, രാഖയിൽ
 പാടിക്കുളൻ മയക്കമായി.
 പ്രേമജീൻ പുമടിയെട്ടിൽക്കീടനേവ-
 മാമോദംകൊള്ളുന്ന ലോകമാക;
 ഓമനേ, നീനേന ഞാനിനാഡിമെത്തുയി-
 സ്യവനസീമനി കാത്തിഡേണം?

ജീവിതചീന

അസൂപ്പിനാസൂപ്പിവാദ—മതു വാസൂവികത്പരതയെ വീണ്ടും
വാക്കേകാണ്ടു മുട്ടിട്ടണോരജനത്താണോ.

ആയിട്ടെടുയ്യപൊരു പൊള്ളുയോ പൊക്കലോ, നാഞ്ചി
മായുവോർ നാം നമുക്കേന്നുനായതിന്റെക്കാരും?

ആവുകയില്ലിവയ്ക്കുന്നമാറ്റവികൽ നിശ്ചലിക്കും.

ജീവിതത്തിൻ ത്രുപ്പമെന്നുനാരച്ചുരക്കുന്നീ.

പെറ്റഡവീണ മാത്രതൊട്ട് തുടന്നോള്ള രോദനം നാം—
മുറിവരിലാക്കിക്കൊണ്ടു മരണത്തിട്ടാം—

ഇന്നേനെ കൈക്കാറിപ്പോയും കമല്ലില്ലിൻ കമകളാം—
ഓന്നിനുവരെക്കണ്ണു മത്തുപരമിതുമെല്ലാം.

അന്നുൾ തന്നൊരഗ്രൂഖിനു വേണ്ടമാക്കും തങ്ങിജീവിത—
രേഖന്നുകമല്ലോയു പൂർണ്ണവിരാമമേകാൻ.

പുലരണിപ്പോൻകസവണ്ണിക്കതല്ലുലുമാർന്ന
വിലയേറും വാസരവെണ്ണവസന്നഭാലെ

ഇരുംപ്പുരുംബാണ്ണയ്ക്കിനിന്നോരോന്നുടക്കത്താ കാലും
നിവർത്തിക്കാണിച്ചു നിന്നുപ്പു നമ്മക്കേന്നും.

ആധിവയിലോന്ന വാണ്ണാതാരായവൻ പ്രതിഫല—
മായ്മുതാൻ നല്ലി പരമാവരണാത്മം.

നില്ലുക, നാം ദിവക്രമികോശനിപ്പീതമാം സുവ-
ചിത്രശലങ്കേതിൻപിനേ പായുവതെന്തേ?

മിഥ്പടർപ്പുണ്ട് മറിപററിപ്പുതിക്കവേ,യതിനുന്നു
ബാപ്പുക്കണം നിവാപമായും നല്ലവാൻമാത്രം!

പ്രത്യുഹം പെണ്ണപുവിട്ടിട്ടമാശതൻ ചുവട്ടിൻ മുഖ-
മത്തുർ വാഴുവു ഫലോൽക്കണ്ണാക്കില്ലിതതാരം!

അമരുക്കാണ്ടു നനച്ചു നാം വളരുന്നു ജീവിതം എം
കൂതൃപിന്നതശില്പനുശയവിറക്കാൻ!

തുള്ളുവാൻ തുന്പി, യുള്ളിൽക്കടക്കവാൻ കാറ്റ; നീല—
വിളിക്കവാൻമാത്രം. നീൻമു ഒന്തുമുളേ, നീ!
എനിന്ന നാമനേപ്പിപ്പുതന്നുമന്നുപിൻകമക—
ഉന്തിമണ്ണതകതിർപ്പോലെ മാത്രുപോകേണ്ടാർ.

വർഷാരംഭം

നീളം വേനലിനാലിളംതലമെരി
 എത്താള്ളുവന്പാഴല്ലുക്കുനോ—
 തേതാരുക്ഷിതിയെന പേര്തറിയുവാ—
 നായുറുനോക്കംവിധിയം
 ചാലെമമ്മാണകനിഞ്ഞുനില്ലു. ചെറുതു—
 നീലക്കുടിമയാം മഴ—
 കാരെപാടുകടക്കിഞ്ഞുനേരിയിരുളു—
 പുണ്ണാക്കലും വിണ്ണലും.

താപാർശവാണതള്ളൻ പലപലശ്രദ്ധം
 മുഹു രിക്രി, തളി—
 ദിവിലാ തേൻപഴമൊക്കെ വീണ നീവകം
 മാവിൻകമരിഞ്ഞില്ലുകൾ,
 കാലക്കേടിവയ്ക്കാനില്ലും കരളല്ലി—
 എത്തിടേണ നീർക്കൊണ്ണലേ,
 കൂടക്കാരറിന മെയ് കരുത്തു വള്ളുകാൻ
 നീ കാഞ്ഞിരുന്നീട്ടുക.

‘ ‘എന്നാനിജജീവനമേകിട്ടുന്നതുലകിൻ
 താപം ശമിപ്പിക്കുവാ—
 നാണ്ണാനിള്ളതു വാനമാണു മരവു.
 കാറേ, മറന്നോ വേം’ ’
 ഓളംകൈകൈരാ ചുത്തുകിയായ്ക്കു മകിലോ—
 ദേവം കലപനും കടക്കി—
 മേതായതേം, ‘മടങ്ങു’കെന്നായു തടിൽ—
 മുന്തേ മണി മിന്നാക്കേയോ?

നീലകാർപ്പളിയിൽക്കിടെന പുളയും
 തുമിനാൻ, താന്തൃളിതെ—

നായോർപ്പസിരിയ പക്ഷികൾ ചു—
 എന്താനൊരുദിവേ,
 കാമരില്ലാബകഗർഭപ്രക്ഷകഹര—
 തരികൻ പ്രതിഭപാനമാ—
 സൗരദ്രുഖ്യപനിയാ, ലവജ്ജടയാര—
 കണ്ണമഞ്ഞളിപ്പറവോയ്.

- മാരിപ്പാറലിലീറനാമിളയപ്പൻ—
 ശ്രീനൃം കുറവാതെ കാ—
 റംചില്ലായ് വൊൽ വാഴമുന്നലപയണി—
 പ്രൈപ്പല തിന്നണ്ണെന
 മേഖനു കളിർമെയ് കടങ്ങു നീവയേ.
 മോമയ്യാടം പെക്കളും—
 ജുവഞ്ഞുനാടയിൽപ്പുകച്ച കതറി—
 കെട്ടിഞ്ഞക്കരണഡില്ലിരം.

ഹംം പാഴിങ്ങളിൽപ്പിഴിഞ്ഞ പകലം—
 മീറിപ്പുത്രപ്പാർബനാരി—
 പ്രാഥിൻി മെയ് വിറ കാണ്ണ പാപേലതാ—
 സസ്യപ്രദേശങ്ങളിൽ;
 നീലപ്പത്തകീടിപ്പാഞ്ഞളിലതിനി
 കോരിഞ്ഞരിപ്പം; മഴ—
 കാലം ശ്രീ, സമഗ്രമാക്കി ധരതൻ
 ദാരിദ്ര്യഃവണ്ണമളി.

യാചകവാലൻ

അനുമതിയിൽത്തൻകടിൽ പുകവാൻ
നന്ന വെസ്പി നടന്നിത്തണ്ണാലകൾ;
കാര്യകാത്തണ്ണിരിക്കെയ്യല്ലെങ്കാം
പേര്ത്തുമാത്തിവിവഗ തന്തായയാം !
നിത്യവമവളേപ്പില്ലയപ്പിട—
“മിറു വെക്കുന്നോമനേ, നീയിനി.
ഞാമേ കീഴിയില്ലനിമിക്കിലും
വന്നചേരുന്നതിക്കേമുന്പു നീ.”
എക്കിലും വയുതാൻ വെറുകെയോടെ
തൻകടിൽനേക്കുവെന്ന തിരികവോൻ.

മെയ്യോളി വള്ളത്തീടുമുപ്പാടം
കൈയുലേരെല്ലപ്പുറുക്കബന്ധാടം
ഉമിഷ്ടുഷ്ടുകാനി ചപാഴിഞ്ഞതശ—
കണ്ണയിൽ വിടൻാളുള്ള മുവത്താടം
പാടലപാദം കൊച്ചുകമാകർ
പാംശാലയിൽപ്പോയിടം വേളയിൽ
കണ്ണിടാറണ്ണത്രവഴി പോകുവോ—
മിണ്ണപ്പിൻ മുത്തിപോലോക ബാലപന—
കീറിയും ചളികേരിയുമുള്ളാക
നാറമണിശ്ശത്തീടുമരലോടം,
പില്ലകോട്ടിയ പാഴ് “പ്പാളയേന്തിടം
പിന്നുകൈകകരതനെന്നല്ലിന്തുറിപ്പും,
കണ്ണിന്വീണാ മിഴിയാല്പിരട്ടിയാം
കുസ്തിതകനെപ്പാർന്ന മുവത്താടം.
കാണമിതെക്കിലും, മേകവസ്ത്രംമരായ
കാണമതില്ലെങ്കളുടുക്കുയും, തന്നെളിനി!
ഹാ, ചരിക മുളപ്പി, പുതിനേരു—
സായുവന്നിരതേടിപ്പംകണാം, .

തൻവയദ നിക്കുത്താ, നവഗഡാം
 തൻ ജനനിയെ സോകിപ്പുലത്ത്‌വാൻ!
 പാവക്കാണ്ട കളിക്കേണ്ട കൈകളാൺ
 പാവമക്കേണ്ട പേരി ഗ്രഹണാം.
 ശോകമുകയായു് ക്ലീരേഴ്സ്കിയു്
 വ്യാകലതയെപ്പറ്റിച്ച പെററവരു.
 അന്തമായുന്നനി ചേത്തു ലാളിശ്വരാം
 ഷന്മ, മാനസം വെന്പിക്കേതികവേ,
 തശ്ശിരയോമനക്കൊച്ചുകിടാവിനെ—
 അള്ളിനാളുമ തെണ്ണിക്കിയുവാൻ!
 നിഞ്ചൻ കൈയുന്നപ്പീനിയേതിലോ
 നിത്യനിഷ്ടരശ്ഷഭാരിദ്രുമേ?

പിള്വെച്ച നടക്കേണ്ട കാൽകളാൺ
 പിള്വതേണ്ടി നടന്നിതബ്രഹ്മശവം;
 ഉള്ളേമരത്തരയാണിച്ചവട്ടിൻവെ—
 മലപ്പുറ തിന പുലർന്നിതബ്രഹ്മശവം;
 കണ്ണവക്കുട ക്ലീനീർ നക്കിയ— ,
 മെത്താണു ചെറു നന്ദ്രൂന്നിതിനവൻ,
 നാലുയോ “മതിർന്നോതിരപ്പാളി” യെ—
 സാളുകളുടെ ചുണ്ടാകെ കാണവാൻ.
 കട്ടയിൽക്കിടന്നയും കതിത്തിവൻ
 കട്ടിയിൽത്തന്നു ത്രഞ്ചേപായീണം!

നിത്യവുമവൻ ചെത്തുവായ വീട്ടിലെ—
 സബ്രിത്യ ചോബിപ്പിതേവമൊന്തിനാം:
 “ഉറിവമായമില്ല നിനക്കു നീ—
 യിത്രപോരുന്നോഴിഞ്ഞെന്നയാകവാൻ?”
 ആദ്യമാരെയാമാഡ തന്നുക്കറിപ്പായ
 ചോദ്യമെക്കിലും ചെയ്തായു് കാണ്കവേ,
 മരറംകു മഹാലോകത്തിൽനിന്നുന്ന തൻ
 നേരുക്കായ പെറുവാതിൽ തുരകവേ,

താനമർന്നോരുത്തിനെയാവഴി
വീണപോയ വെളിപ്പുമകറിവേ,
മുളിയല്ലായു, തന്നിലേ താനിനി—
ചുഴുന്നിനിങ്ങണമെന്നിളിമാതിമി;
വേദ്യമല്ലാവികാമഗത്തണംതന്ന
വേദനയാൽ വിറപ്പിത്തല്ലവുടൻ;
ആദിത്രമായ “പ്രായി തന്നകവിംശ്ലിപ്പകൾ
ഹാ, ഭലിതപ്രഭയോർമ്മതാശ്രവാൽ;
നുനമിനം കമിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞതീ—
ല്ലീ നവജീവിതംകരമല്ലവിൽ,
എങ്ങനിന്നാറുവല്ലായിൽ, ഓഗ്രമേ
ക്ക്ലൈനീർ പൊഴിപ്പീടാൻ കഴിയുകിൽ.
മന്ത്രത്രഭദ്രയന്തിമബിദ്ധവും
മാച്ചമാച്ചകളിയമാ വൈക്രതം,
ഓക്സബാൻ വയു, ക്ലൈനീർത്തിളിയും
വാക്സബാനിനിയിരുപ്പന ജീവിതം!

“അരുക്കിലെന്നിക്കറിവ, ഒമ്മയു—
ണാകെ, ദിനക്കിടപ്പി” ലെന്നാനവൻ.
ഉത്തരം കേട്ടലിവാർന്നകരുതു ചോയു്
ചെത്യ വീണും പുറങ്ങേക്കു വന്നുടൻ
ബാലനേന്തിയ പാള നിറച്ചതൻ
കൂലിയാം കണ്ണി നല്ലീ കൃതാത്മയായു്.
അരുതമമായലിയുനിതേവയും
തന്നതരകാക്കിയലുമണികളിൽ.
അരുദ്യമായന പൂഛ്നീമായു് സാധുവിൽ
കരുതപാളയും കൊച്ചു റീഡയവും.
അരുയതു രണ്ടുമമയ്യു നൽകവാ—
നായി വെസ്പി നടന്നിതല്ലാലുകൻ.
കാരതു കാത്തണിമിക്കുകയല്ലയോ
പേരുത്തമായ്ക്കിവിവശ തൻ തായയാഡാ?
കാമതികനെന്നനമുണ്ടുക്കണ്ണയാൻ തൻ—
കാൺപൂതമാറുമെങ്ങാണു മുവിക്കുകിൽ

‘‘എവ ! പൊന്നിതു വെക്കു’’തെന്ന് താ—
യോതുമാറ്റുതനു കേട്ടിലവൻ.
എന്താരാശകയാലോ കറപ്പിട—
ജീനമംഗം വിറക്കുണ്ട് വിന്തുംപാ..

ശ്രദ്ധയിലുയൻ മായുന്നിതേ
ചിന്നിന്നേത് ചിറകടിയെംപ്പുകൾ
ഉണ്ട് വീണാ വിശ്വാസിന്നീന്നന്ത്യമാ—
മുല്ലപ്പരബ്രഹ്മാലഭിയിതിക്രിയാ..
ഹാരിയ വാതിലുന്നിത്തുനന്നതാ
മാളിതന്നുള്ള പുക്കനു ബാലവകൻ.

മഞ്ഞവീണാ വിളിത്തുള്ളാരങ്ങടിൽ
മേത്ത പുൽകളാ രാവികളാർദ്ദമായു
കാറിഡിലെണ്ണിപ്പുറകൈകരഞ്ഞതിത—
മല്ലറവാതിന്തനോലപ്പുാളികളാൽ.
മന്നിടമാകു മുടി നന്നമെന്നാക
വെണ്ണനീറനിലംപ്പുക്കൻശവത്തുണ്ടാണി.
കേട്ടിരു വെക്കിയോരു പമ്പികന—
നാകടിനി വിട്ടയർന്നൊരീ മോബനം:
“എന്തിനു ഞാനിനിയുമിരിപ്പുതി—
ഞേരശ്ശേരയമേ, വരുന്ന വരുന്ന ഞാൻ ! ”

മൺകുടിൽ

കന്നിൻചെരുവിലെക്കൊച്ചുകടിലേപംനു—
ബാംഗമെന്നോർമ്മയിൽ മിന്നിട്ടും.
അമ്മൻകുടിലിലുമായതിൽ ചുററിലു—
മന്നവള്ളൻ നിശ്ചിപ്പോലെ വാണാം.
ഈനന്നത്തെ മോഹനസപപ്പുന്നങ്ങളോരോന്നും
കണ്ണുന്പിലുടെ പാന്നിട്ടും:

ഉള്ളിക്കെതിരോന്നുംപും പിന്നിട്ട്
വിണ്ണിലുയൻ വിളങ്ങിട്ടുവോയ
കന്നിൻകുളവേറ്റ ചിന്നിയുയർന്ന ചെ—
മുള്ളിന്മര നീക്കിയെത്തുമെന്ന
എന്നമുപ്പുത്തിക്കടിൽത്തൻപട്ടിക്കണ്ണപുംരി—
നിന്നു നോക്കീടാറുണ്ടെന്നു തങ്കം.
എത്താറുണ്ടുണ്ണും ഞാൻ കാലമെന്നുംകിലു—
മെത്തിയാലാദ്യമെന്നോമൻ ചൊല്ലും:
“ഇന്നിമേല്പിരുജ്ജു വെവക്കയില്ലെന്ന
ചൊന്ന നീ ചൊരുംബെന്നുകയുടിണ്ടുണ്ട്.”

ഉല്ലവെയുംപോറ്റ തപിലു സമ്മുഖീലേ—
സുവുലിലു പറിവേ നീക്കിളിക്കി,
മേലുലിലും നീത്തി മയ്യാക്കിട്ടും കണ്ണ—
മേല്പും പാതിയടഞ്ഞ പെപകരാ
പച്ചക്കുഞ്ഞുത്തരം തിന്നുന്നപോലെ തോ—
നിച്ചുകൊണ്ടാനീപ്പുയവിറക്കേ,
കന്നിൻകുളർക്കാവിക്കിച്ചുററിപ്പിണ്ണെന്തംട്ട്
ഞാനുകീടനോന്ത വള്ളിയിൽ ഞാൻ
കാട്ടപ്പു ചുട്ടിക്കളിപ്പും കലർന്നുംമൻ
കുട്ടകാരിയമൊത്തുയലാടി.

അടിത്തളർന്നുനാരെണ്ണ തക്കയ്ക്കിൽ സേപ്പിലു—
പാലവമായ കവിയാണ്ടത്തോടു
കാണിപ്പിക്കുന്നിതെങ്കിൽ ജീവിതംവിശ്വാസിയു—
പ്രേണാത്ത ശീതലഗോനമായും.

ചെന്തളിർപ്പുംപ്പുമന്തിപ്പുവാലിപ്പു—
യുസകാരാലയം പുകിട്ടുപോരാ
മുഖു നടന്നുനാരെണ്ണ പെക്കലാതെണ്ണ പിണ്ണപെല്ലും
വെസ്പിട്ടുമെൻകെക പിടിച്ചു തോഴി,
നീലവിശ്വിനേരുംകുളിയു
നീർപ്പൊടിഞ്ഞെന്നുമും നോക്കിനീരുള്ളു
ഈത്, പിരിയവാനാളപ്പുനാലും ഞാൻ
പിന്തികിഞ്ഞുകുളുക്കുന്നപോകം.
എവമെൻബാല്യസവിയമായുമിച്ചു
മേവിനേനേരിനാളുത്തിവമായും.
കാനിൻപെരുവിലുള്ളമൺകടിലിലേ—
കിന്നുമെന്നാർക്കു പറന്നിട്ടും.

തമിൽപ്പിരിപ്പിത്ര തൈരെളു വ്യത്യസ്തം—
കർമ്മബന്ധത്തിൻ്റെ ഏകവഴികൾ.
നേരിട്ടിട്ടെത്ത നിശിതാന്ത്രതിക—
ഭോദ്രാനംമെൻനിണം ഡാന്തുപോൻ;
കാലത്തിൻ്റെ ഏകവിരുദ്ധപ്പും പതിവെത്താരെണ്ണ
ഹാലത്തിൻ്റെ ദ്രോഗം കിട്ടു കീറി;
അപ്പാലുമായെന്നെയായുപ്പുണികക—
ഉള്ളവിൻകെകവഴിക്കാണ്ടാഴക്കി;
ഈത്, നെന്നാശ്യത്തിൽ താനെന്നെൻ്റെ ജീവിത—
പ്പുണം കൊഴുക്കുപ്പുടപൊക്കതി.
കൈസ്തുക്കിപ്പു ഞാനെൻകരു പുണ്ണക്കവോ—
ഈപ്പുള്ളക്കയ്ക്കിനവേണ്ടിമാറ്റും.
നീരും നീലാല്പവുമായും വന്ന വഹ്നും
നീന്തിയും നീറിയും പിന്നിട്ടേം.

എക്കിനേൻ ഞാവനായ സംസ്യയ്ക്ക്, നീംനിഴൽ
ചീതെന്താമകടിനിരുറിയക്കണം.

“തകം! ” മകളിട്ടെന്നോമനപ്പേര് കേട്ടാ—
തക്കമൊട്ടുവാട്ടുവാരം തമബിറ്റി.

ആപാദച്ചുവാട്ടുവാനുണ്ടെന്ന വീക്ഷിച്ചുകൊ—
ഞാലെയറിഞ്ഞവരു മോഹമാഞ്ഞാം.

ചേറിട്ടുകൊണ്ടെന്നീടു ചേതോവികാരങ്ങ—
കേരം കൊടുവിതികെണ്ണാണ്.

“തകം...” തുടങ്ങവാനാളാവാതാ വുഡ്
തൻ കൈകൾ മണ്ണം മലത്തി മെല്ലു
കണ്കര നിറയുകോ, മേല്ലും നോക്കീട്
സങ്കടമാണൊക്കെ വീർപ്പ് വിട്ടാം.

അപ്പുടനൊശ്വരാസമിന്നുമരിപ്പിതെൻ
പയ്യാത്താപാർത്തമാം ചേതനയെ.
എക്കിലുമിന്നുമക്കന്നിൻചെങ്കവിലെ
മണിക്കടിലച്ചിപ്പിത്തത്രുവാൻ ഞാൻ.

പെക്കിളിപ്പാട്ട്

കരുടം മുളപ്പതന്നിവിക്കന്നിണ—
യോടൊക്കെ പെക്കിളി പാടി:
‘‘മെപ്പമായു് മേലിൽ നീ കാണിതോ പാടതു
പച്ചതെൽ വാപ്പഴും മോടി.
കാററതുവന്തുലർന്നോളമിളകിടം
മരറാത്ത ശാലീകര കാണിക്കു,
നീരുളിയുള്ളേക്കാളിയഞ്ചും പരന്നപോ—
ലേനുനം കോംമയിക്കുംരാവു.
നമ്മളിലേറിയ കൗതുകരകാണല്ലീ
നാല്ലുമേനി, നീ നോൺ,
പുവണിക്കൻതല പൊക്കിക്കതിരിളി—
പുഞ്ചിരി പുണ്ടരാ നില്ലു..”

കൊഡിക്കുങ്ങിതുടയാമോമലംളേയ—
പുഞ്ചിരകൊന്നിനാൽ പുത്രകി,
വീണ്ടും തുടർന്നിതപ്പേക്കിളി റാവിയെ—
കൊണ്ടാക്കു മോഹനഗീതി:
‘‘നാളുകര നീഡിയാൻ, നാളും വള്ളതിട്ട—
വോളും കതിക്കുനം വിണ്ണാൻ
നീഈചുണ്ടപോലവയല്ലും ചുവന്നകു—
ണബന്ധപിത്തഹാരിയായു് കാണാം.
അനാം, കണഞ്ചുവീ വംശവളർത്തല—
തന്നിവിക്കു നാം പാടം;
അന്തിവിയൻവയലാദിത്യപ്പേക്കതിർ—
കാന്തിയാൻകണ്ണകവർന്നിടം;
അക്കതിർ കൊത്തിപ്പുംനിടം കാററതു
ചീതുവസ്ത്രാക്കിതക്കാർകര,
ഇക്കളിമക്കതിർക്കണ്ണ നമ്മടു
കൊക്കുകളേജ്ഞപനേ തുടം?..”

മനുലതിപ്പായുവായ° നോക്കിനാരാ പെണകിളി
കിഞ്ചേന്തുരകേഡാമഃ;
അപേക്ഷനിശ്ചയിതു കണ്ണം, പ്രിയന്തിൽ—
എപ്പവവിഴപ്പംളി പാവാൻ.

പുലയിത്തയ്ക്ക്

കാലചുകളണിക്കാതുകര, കല്പയം
മാലത്തരങ്ങളും ചേർന്ന ക്രൂം,
എണ്ണ മിന്നഞ്ചിട്ടുമെല്ലാളിമേനി, താ—
നെന്തിലും താഴുണ്ണാണെന്ന ഭാവം—
എന്തിപ്പു നിത്യവമിപ്പുലയിത്തയ്ക്ക്—
ലെന്നുട വീട്ടിൽപ്പുലർവൈളിപ്പും.
അല്പിനെന്നയാട്ടിയകറ്റം പുലരിക്ക
പില്പുകപോലും തുടക്കാലാട്ടു,
മഞ്ഞണിമുറിരുത്തപ്പുഴിയടിക്കമീ—
മഹുണിമെയ്യാം തൻ കാൺവൈപ്പുാലേ
സ്ഥിതമാം ജ്യോതിപ്പും വീച്ചികളക്കണ—
വീമിയിലെത്തും കളിക്കയായും.
നെറിയിൽപ്പുാം കറുനിരയിൽപ്പുാം
പററിയും വേർപ്പുംക്കണാം പുണ്ടും
നില്ലുന്നിതല്ലിക്കാർ പുക പെണ്ണവണ്ടപോ—
പികനൃയകണാലപ്പുകതിരിൽ.

വേലതൻ വീച്ചികളന്നിലപ്പുംസിയൈ—
പ്രേലവിലണ്ണയ്യായും മററിഡേം.
ശുട്ടിനെ വീട്ടിന്തുള്ളാൽ കാട്ടിലേ—
ജ്യാട്ടിമെതളിച്ചു തിരിച്ചുപോന്ന,
കാലപിണ്ണാഴത്തു വെടിപ്പുാക്കി, പ്രാണക—
ക്കാലവം മററം മെഴുകുകയായും.
കയ്യമുടങ്ങളും പെപകരംതൻ തൊട്ടിയു—
മൊക്കെ നന്തും നാറിച്ചും തീർന്നാണി
കേട്ടിടം തള്ളുണ്ണപ്പുംപ്രിഡുക്കേവൈള—
ശുട്ടും ചീരിപ്പുതുമത്സ്തപ്പയൈണി.

പല്ലത്തണ്ണലിവിണായമാരുത്പദ്ധതി—
ബല്ലപ്പോതുക്കാ കൊക്കിട്ടേപോൾ
വംഡിത്തളർന്നവര തൃപ്പൂർ കടിലേഡായ
വാഴമത്തണ്ണലത്തിമിപ്പുത്തണം.
പുട്ടികഴിഞ്ഞു കഴുകിയ കന്നിൻറെ
കുട്ടണ്ണതിൽത്താൻ കളിച്ച ചെമേ,
ചേലിൻ്തതൻബാലധി ചേംകരിപ്പീടിച്ചെള്ളം—
അവവട്ടത്തണ്ണലവൻ പിനെ,
'കാരി'യെത്താളം പിടിലേതും തന്ത്ത്വം—
കാരനെങ്ങുരവേ കണ്ണിട്ടേപോൾ,
അക്കരിപ്പിട്ടണ്ണായിരും പൊൻമുള
തന്ത്രക്കരം പുല്ലിന പുക്കിനാവിൽ.

'നൗ കൊറുപ്പവാൻ മെററില തന്നിഴ'—
കെന്നാട്ടെന്തത്തിയ തുട്ടകാമൻ
'കവിപ്പം നീലക്കരീസ്റ്റു നീലി, നീ—'
അസുറിതോതിക്കൈ നീട്ടിനില്ലെ,
നട്ടപ്പുത്തണ്ണൻ പാറിയ പക്ഷികൾ
പെട്ടേന തുക്കിപ്പിന്നപോയി.
നീലക്കഴിലതോ നീന്നതുമില്ലോ, എന്നു
നീണ്ണിയുമില്ലെന മട്ട തേടി.

മാരിപ്പുക്കരിൻ പഴതകല്ലന്തിക്കു
മാടത്തിൽക്കൈപ്പുക പൊന്തിട്ടേപോൾ,
കാറണ്ണിസ്റ്റാസ്യപ്പോൾ താരപോൾ കന്നിയേ—
ലേറിയിടയർ തിരിപ്പിട്ടേപോൾ,
അന്നാവയ്ക്കുലിക്കാണ്ണണ്ണന്താക്കൈ വേണമെ—
നാന്തരം ചിന്തിച്ചു മനമായും,
വൈക്കക്കൂലും കാൽവൈപ്പു വല്ലിഞ്ഞും തന്ത്ര—
വല്ലിയുമായവരു പോക്കുംായും.
പോവുക, പോവുക പാവനസേവന—
ശാവകമാർന്ന നീ നീലി, വേഗം;

കാലത്തുതൊട്ട് കൃഷ്ണിടവോള്വു..
 വെലയിൽ വ്യഗ്രമാം നിന്ന് കരണ്ണം
 നിർവ്വതിക്കൊള്ളിട്ട് പൈപ്പാഹവിനന്നാം
 നിന്നനേരിൽ പും തലോടി.
 കമ്പളവള്ളിയാൽ പല്ലു ഞരസ്വാട്ടം
 നിൽപ്പില്ലിലില്ലെ കാര്യനില്പം..

വെണ്മുക്കിൽ

അമിമാനിപ്പും താനിക്കൈവന്നാകയത്രയി,—
ലപരർ നിരാഹം ബന്ധനന്നപ്പഴിക്കിലും.

കടലിൻ നന്ദവീർപ്പും കിന്നാദ്യം പറിന്ന താൻ
ഞാകിയിൽ സ്വർഗ്ഗിയമാം പ്രവേരിപ്പുണ്ടായും മാറി.
വായവിൽ ചുമലേറി സപ്പള്ളം ചരിച്ച താൻ;
വാനിഞ്ഞി വിരിമാറിൽ വിത്രുമം കൊണ്ടീട്ടോ;
തീക്കളും കവിഞ്ഞട്ടിൽ വെണ്ണപോടി പൂശിട്ടും;
ചെക്കതിർപ്പുനീരിത്താ ചുടിപ്പും സന്ധ്യാക്കംകാർ;
കരളിൻ കുരഞ്ഞും കാഴ്ചവെള്ളുനിൽ പ്രേമ—
തമരം താരാജാലം തല ചായും തുറഞ്ഞു;
ഞന്ത്യസഹജമാസ്യക്കുമ്മം കംണി,—
പ്ലന്തുവെണ്ണരുവൽപ്പോലപ്പുമാമെന്നാത്മാവിഡി.

സംത്രപ്പനഭ്രത താനിപ്പും ശ്രദ്ധസാമഗ്ര്യത്തിൽ;—
പ്ലംക്കുതിരംപോലെ താനിനി മാണ്ണതന്നാക്കിൽ—।

വേടക്കാളിലിൽ

‘വേടക്കിടാക്കി ഞാനക്കാണുതെൻകട്ടി—’

ലോട്ടു ചുട്ടമത്തയുംബോട്ടി:

‘തണ്ണീര് തദവൻ ഞാൻ, വെയും ലാറ്റവേംജുമ—
മതിണ്ണുമേണില്ലാണത്താണ വിശ്രമിക്കാം.’

വെയും ലാൽത്തള്ളർന്ന ഞാൻ വേടു വെടിഞ്ഞുണ്ടു
ചോല തീരയുകയായിരുന്നു.

ശൈതലമാക്കമില്ലുണ്ടെങ്കാരവാക്കാണിത്താൻ
പെപാഹമരത്തു. മാറിപ്പോയി.

സുന്നാലും നൗകലംനൊരു കണ്ണകൾ ‘നീ
ചൊന്നതുപോലെ’നു സമ്മതിച്ചു.

മുന്നിൽ നടന്നിതക്കെന്നു, ഞാനാദ്യമാ—
യന്നനാൽ പെണ്ണീരെന്നപ്പിരുടൻ.

കാള്ളു വേനലിൽ പാഴ്പ്പുകയേറോറു—
കാനനപ്പുലു കയവാളിച്ചു;

പക്ഷപുടത്തിനിയലപായും തുറങ്ങുന്നു
പക്ഷികൾ പാദപശാവത്തോറും;

ഞാനമമ്മാടമതിലെത്തിനേൻ; തന്നേ മേ
പാനീയം പല്ലിലക്കുവിഞ്ഞാനിൽ.

അഭേദതളിത്തണ്ണീരോ നീന്നാരുളുവി പെ—
ററിക്കളുംതന്നിൽക്കിനാവുപോലെ.

ഒക്കോച്ചു വിച്ചിയെച്ചുംബിച്ചുംബിലു—
നാന്നാവിലേതോ തണ്ണപ്പു വീണു.

മററത്തെത്തവാഴപ്പട്ടയുലപ്പുായ

കാറ്റ വന്നുന്നുമെയും തഴക്കിപ്പോയി;

പൊതുംനീന്നനീല്ലും. കരിസനമേൻ മരം—
കൊങ്ങിയോന്നാലുമ്മണിയടിച്ചു;

അലസ്യം മുലകയുമെൻ കണ്ണകളിൽ—
 പ്രേപ്പിലാഡിപ്പിത്രം പ്രതിപദിപ്പിച്ച്:
 പൊന്നനിറമോലും തലമുടി, നെററിയിൽ—
 ക്ഷയം കൊണ്ടു തൊട്ടകരിയും,
 അമ്പവരനാളി നോക്കേഷിയിൽ, കൈകളിൽ—
 പ്രൂഢിപ്പുരത്വജ്ഞിപ്പിതിവളയും,—
 കുറു മുലകകളയെയത്തിമുകക്കന്ന
 പുമ്പൻകന്നിക്കെത്തമാലകളും,
 മാണ്ണനാളിമേനി—യാതനപാശി കാഴ്ചയും
 പതം തിക്കണ്ണതവളായിയന്ന!

ഉറവബരങ്ങിവള്ളാറിപ്പേജോ വാഴുവതെ—
 ഓസുകം ചേതന്തുടക്കാനിന്ത്തി,
 നോനയൽപ്പക്കണ്ണതകാര്യങ്ങളാരോന്നാ—
 കാനനമുറിതനോടനേപ്പിച്ച്.
 ‘ഉറോറച്ചക്കണ്ണായ വേടൻറി വേളിക്കീ—
 ഓപ്പയും മുന്പതാൻ പോയി’ തെന്നാം;
 മൊന്നാം തുട, ‘ന്നംപ്പയുംപ്പും ദതിക്കു
 നീനാലോ തേനും തിനയരിയും?’
 ‘ഇമ്മധ്യം കരിതാൻ പോയും വിഴുദശമം—
 മഹിഷം, മൊന്ന നീയോത്രുന്നോമും.
 എന്തിടം വിണ്ടും താനാസപദിക്കംക്കണ്ണതാരും—
 മുഖ്യമാതിമ്പം മറ്റുതാണോ?
 വെയുംലാറി, വേഗമിങ്ങുതിടാനേന്നാമണി—
 പ്രംബികേ, പോവാനനവബിക്കും.’
 അഭരപ്പുവം വിടൻ മിഴികളും—
 ഉം മുഖ്യയാളുന്ന യാത്രയാക്കീ.

എൻപക്കിസപഹും നണ്ണളിപ്പോഴും തന്ത്രവുണ്ടു—
 അമ്പവക്രമയുണ്ടായിമീപ്പു.
 എന്നാലുമെന്തുകൊണ്ടാവോ, നൊന്തി പിന്നയ—
 ‘കണ്ണപൻറി പുത്രി’ യൈക്കണ്ണിട്ടില്ല.

ആദ്യമരിത്തേങ്കിൽ!

‘മാമകാനാലജീവിതാലംബ—
പ്രേമമഞ്ചളയാമമേ,
കാത്തനില്ലുക, കാൽക്കഷണംകൂടി—
കാത്തനാമിയേനാഴനായു്.
പ്രൈമിണ്ട വരുന്ന തോനമെൻ
കാലപ്രതക്കാറും കേരളപ്പീലേ?
തോഴനെവിട്ടിക്കാനനേ താനേ
പോയതെത്തു നീയോമനേ?’

അസ്സുപവ്തസാനവില്ലഴ—
നാക്കൻ മാം[”]കിമയങ്ങവേ,
മാഞ്ഞതുപോം മന്തകൾഡീചയ മുകിൽ
മാണ്ണച്ച മുകരവേ,
കാഞ്ഞങ്ങായ മലതാഴ[”]വരങ്ങൊപ്പിൽ—
പ്രോക്കടിടാറുണ്ടിമാരറാലീ:
‘തോഴനെ വിട്ടിക്കാനനേ താനേ
പോയതെത്തു നീയോമനേ?’

കാഞ്ഞതുണ്ണായ കൊച്ചുമൺതിട
കാനനനീലപ്പുംയയിൽ
പുറിലുമരിപ്പുറിച്ചമിളം—
പാളപ്പല്ലാലേ മുടാതെ.
ശുക്രമാവഴി പോയിടാറില്ല
നേരിയോരിക്കാ മുടിയുണ്ടി.
വേദന നിന്നനലതുള്ളനുമാ
വേണിയിലെന്നമല്ലിക്കണി
പ്രാക്തമൊരു തുപവുമണം
പാഴ[”]നീഉണിക്കൊപ്പുമണ്ണപ്പോം;

മാവിലെനേരം കാണാം വാടിയ
പുവിതറിക്കിടപ്പുതും,
സൗംടിക്കിട്ടിൽ ചുററിലും പുക്കികൾ
കാലടിവെള്ളുംപ്പാണിപ്പാശത്തും..

പല്ലെന്നീവയൻവക്കിലപ്പുള്ളേ—
രോമപ്പാടറ കുറാം.
അഞ്ചേരിം ചീലർ കണ്ണപീലി നന—
ലുംപേരെന ചൊല്ലാറുണ്ടിനോ:
'എന്തിലഫുവരെന്നുംനും—
കായതാദ്യമറിവെങ്കൈം ! ...'

ഭാഗ്യംകൈട്ട് ഭടൻ

“അംഗങ്ങോ, ക്ഷതിജ്ഞനു നേരിട്ടോരമാതിരുന്നു
മാനിയാം വാളിപ്പേം വീഴിയതെന്നേപ്പാരിൽ;
ശത്രുവിൽ ഗളം കൊഞ്ചമൻകുമരമിന്തിട്ടു—
കൈക്കെത്തരോ? ശരി—മിത്രം വീഴിയ വധാർത്ഥനു!
ഇന്നാലേക്കാണായെന്നുപ്പറമ്പുന്നുമീമന്നി—
ബിന പിന്നെനിയെന്നാലുവിട്ടിക്കെന്നപോയും.
എന്നാലും തൃതൃത്യ;നന്ത്രമേലരിംസെന്നു—
സന്നാഹം തക്കത്തിൽ തുട്ടകാൾ മുൻമെന്നപ്പോ! ”
വികലാംഗനായും വീണ ഫോധനീവിധമോത്രും
വിധിതൻ വിലാസങ്ങളാലുമായാ രാവിക്കൻ.
നിശ്ചലാഞ്ചകരിപ്പാരാക്കിടുപ്പു നിലാവമുത്ര
പൊഴിയും പൊട്ടിമണ്ണതിൽ വർച്ചപട്ടണംകാരങ്ങരാ;
തുന്നകിടക്കുന്ന പോർപ്പട്ട പൊങ്കുയേതോ
തള്ളിന ഭേദത്തിൽ മാറ്റാക്കം. വെളിസ്ഥലം;
വിളാരി വാനിൽ വക്കിത്രം താരകക്ഷത്തേപളിൽ—
ക്കളിർവ്വൻമകിൽത്രുണിത്രുണ്ടകരാ പതിക്കവേ.
“ഇന്നാലേയോളം പടവെട്ടി നീ വെന്നു” തന്നെ
മിനിച്ചമസി നോക്കിത്രുട്ടുന്ന ഭേദവും:
“ഇന്നത്തെപ്പോമോ, പോര, ലൂഡത്തിൽ വിധിക്കരു
വെന്നില്ലെങ്കാടി നാട്ടൽ, പഞ്ചഷഖപാസം മാത്രം;
നീ നിറംപകർന്നാക്കിലാതവാൻ ധീരൻ, നിന്നെൻ—
നേരെ നോക്കവാൻകൂടിക്കത്തന്നയിർക്കൊതിയുള്ളാൻ!

“ഇരിവിൽ മാർപ്പട്ട നീന്തവാങ്ങുവയ്ക്കുംപിംഗം—
ണിതന്പംകൊണ്ടുഹൃദി നീ തുടലവർക്കുടപ്പോരിൽ;
ചെററിടയ്ക്കിവാളം നീനുപൊം ന നേനക്കാണാൻ
പറിപ്പർച്ചുവോരപറാൻ നീ വിലസുന്നേരം;
ഒരു നീന്നെൻ നിലംപൊക്കമലവിനിലയ്ക്കിലബി—
മാനിഞ്ഞി, നിറംകെടാനില്ലതാനിതിലോനം.

തനിപ്പോര താനേ പാനംചെയ്യുപോയല്ലോ, വൈതി—
ക്കമ്പോതെ മാർക്കാട്ടേണ്ടെനെന വീഴ്ത്തിയ മിത്രം.
യോഗ്യതയ്ക്കുന്നതാവുന്നു, ഭാഗധേയത്തിൽ നേരെ
'യോഗ' അതിനന്നാലക്ഷ്യപരിപ്രവയങ്ങേപ്പാണ?
ഇതുതാനൊരു മോഹ, മിഥാറിയാവു ലോകം,
ഇടരിലെൽ വാളരിവക്ഷസ്സിലോട്ടവോളും.''

പട്ടാളസ്സുലാംചെയ്യ ചില്ലുയാർത്തുകയപാംക്രി
പെട്ടേന കടന്നപോം പാതിരാമത്തുക്കിനെ.
അപ്പസന്നനായു് വീണാ ടിക്കീപക്കുവാളാന്തതി,—
ലപ്പയുണ്ട്യാലുസ്ഥാനം പുക്കരാരത്താരാനാമൻ.
അക്കലേക്കേരക്കാക്കന കോഡകോണ്ട പാരാവാര—
മലദംപട്ടി പൊങ്കു. സമമഹ്രക്കാരങ്ങരാ.
കാലേജാടിശ്രമിക്കിൽന്നുണ്ട് കിടക്കം. തന്റവാജിഡയ—
ക്കായണ്ണു. കലർന്നിക്കില്ലും"ഭൻ തൃടക്കുന്നു:
‘‘മറക്കെന്നമട്ടിൽത്തന്നന്ത്യനുഃശ്വാസത്താലെൻ
മറിക്കൊഷ്യമെക്കിപ്പോക്കുമീ വീരാശപത്തെ?
യാതു ചൊംകയാണെന്നെന്നേക്കുമീ മറിഞ്ഞപോം.
നേത്രങ്ങൾ, ഉരുണ്ണാം, ഉത്രയാരയിലുടേ.
മരിറാധാരാ കൈവെല്ലിലു നിന്നേൻമേലിനോളവു.
മാററാക്കമായിലപ്പോ നിന്നുണ്ടെന്നു. കാണ്ണാൻ.
എക്കിലു. പതിച്ചു നീ യുദ്ധവീമത്തിൽ ദൃതി,—
ഭയൻകാലദോഷത്തിന്റെ കൈവാളുറുക്കാലഘട്ടിൽ!
ഞ്ഞയഞ്ഞ ജീവഭേദതാം കടവിഞ്ഞാ, ശാവനം പോയു—
കഴിഞ്ഞു; നൊനോ എന്നു. ടെന്തുംകൂടാനുിശ്വ—
കളുപാർപ്പനക്കിൽപ്പാരിക്കീണ്ടിപ്പുണ്ടിനിക്കാൻ! ’’

അരന്തുംപീഠം

ഉള്ളപ്പല്ലംവള്ളുനേപ, തപ്പാഞ്ചുംപീഠേ, നീയേ
മജ്ജീവിതാകാശവയ്ക്കുിളക്കം പൊൻനക്കമും.

ഡാവഞ്ഞകകിരണാംഭുമവച്ചുണ്ടാൽ മ—
ക്കാവനാലസമിലല്ലോചനപുട്ടങ്ങളും.

നീർപ്പുതിപ്രദമല്ലോ താവകോദയ, മല്ല—
നാിന്ത്യാനവത്താൽ നീറിട്ടു കരളിക്കൽ.

നീ ചിരം വിജയിക്കു, യാതനാമയജീവ—
നീവപ്രമോദനവീച്ചികാക്കാട്ടിമും!

എത്രമേൽ മുടിലപന്നാംഭദയ ക്ഷണവയ്ക്കീ—
കുത്രിമസ്തിതഗ്രഹചരമാവരണാംഭം?

എക്കിലെ, നീനും വെൺവു പുവ്വൽ സ്ഥൂട്ടമായുണ്ട്
സങ്കടക്കമെല്ലപ്പുംപുറപ്പിനായിരേ, നീ.

മാശ്പതം വിജയിപ്പു ക്ലോനീക്കണമേകും
നീക്കുമസത്തപ്പും, ദാഖലിയിതിസഫട്ടീപ്പും.

ഇടയൻ്റെ നീക്കേപം

‘‘പജ്ജുള്ളേപ്പാററിപ്പുലർന്നിടമല്ലോ—
പ്പല്ലടിലോർപ്പു ഞാനിനും..
(അമ്മതൻ കൈവിരൽ വീഴ്ക കളിക്കുവാ—
നദേതിൽപ്പോയിട്ടുകാലും)
എൻകിടയോതന്തായ തോഴിയണ്ണങ്ങനീ—
കെന്തിലുമെന്തുണ്ണയായി..’’
നോക്കേ നോക്കിനൊന്നു യവാവനോളി—
മിള്ള തന്ത്രിവിതഭാഗം..
പുവിട്ടനില്ലുന്ന പുർബ്ബന്നുമണകൾ
തുവെണ്ണനില്ലാവോളി വീശി.
അവ്യക്തമോഹനം കണ്ണകവർന്നാദ്ദെതി—
ല്ലപസിക്കേണ തൻ ബാല്യം..

‘‘ചുറിലും മാനോപ്പും, മിററത്തു തുണ്ണാവു,
ചെററു തെമ്പാഴകൾ ചാമേ;
വാലു നെറകയിൽക്കുള്ളിപ്പുരും വീട്
പോലവേ പാതയിട്ടു കണ്ണതിൽ
പാരും പകലു തൻ കണ്ണപതിച്ചുണ്ണാക്ക
ശോഖതു നിന്നു വെന്നുന്നു.
പൊക്കിരക്കോടി കൊഴിയാത്ത കിടാവിക്കേ
നക്കിത്രുച്ചു നില്ലുന്ന
സൂന്ധരിത്സാർത്തുയാം മററോയ പുവാലി—
യന്നുതു വാതശല്യമുണ്ടി.
മാനസം ലീലയിലാലോലം മുണ്ടിട്ടും
ഞാനാമെൻതോഴിയുമെന്നും
പജ്ജുള്ളേപ്പാററിപ്പുലർന്നിടമല്ലോ—
പ്പല്ലടിലോർപ്പു ഞാനിനും..

2

(കനിൻകിടാവിൽ കയർ പിടിപ്പണ്ടതിൽ—
ബല്ല പുൽ തീററീച്ചുകാലം)
പട്ടിളംപുൽ പറിക്കെള്ളൻ പജ്ഞിടാവിനെ
കീറുകയാണവരക്കിഷ്ടും;
ഓമന ചൊൽവതിനാട്ടിലുണ്ടായ
കോപനക്കണ്ണി നാനോട്ടം,
ഉണ്ണാരാഡിപ്രായമേരിനെപ്പറിയും
മണ്ണാരാഡി,കൈകില്ലും ദിനം;
കുക്കിപ്പാട്ടക്കം ശരിയവഭേദനും നാൻ
കുക്കിളി പേടിച്ചു മുളിം.
എത്ര പഠണതാലും,മേതാങ നീസ്യാരു—
വസ്തുവെപ്പറിയായാലും,
എന്നമാട്ടങ്ങിയമില്ല തുടങ്ങിയ—
മെങ്ങംരാതൻ നമ്മസ്താപം.
അത്മഹിതമായ് തോന്നവോരാ വെറും—
വാക്കുകയുണ്ടായ ജീവൻ;
പാറിപ്പറക്കുകയായവ ഞങ്ങംരാതൻ
പാവനപ്പുകാരളിക്കൽ
അല്ലതുതമക്ക്,പുമാസ്പാദ്യരമ്യമാ—
മസ്പാസ്യമൊന്നുള്ളവാകെ.
ചേണാർന്നൊന്നാത്തുവമൻ കണ്ണകമഴുകൾ—
കോണക്കിളിക്കണക്കോമൻ.

3

(സ്വല്പിയാമാചാരമാണീനം പെണ്ണിനം
മദ്ദേശ മറയിട്ടു കാലം)
ചിത്ര,മരസ്യതനർമ്മസ്താപത്തി—
പത്രമേൽ മഞ്ചിയ ഞങ്ങം
സംഭാഷണാഭളിത്തസ്സുംഗയാലുക്കളും,—
സ്സുംഗേയക്കത്തമായി.
ഒറ്റംസ്വിത്തതിവലാളിഞ്ഞതകർന്നു ലബ്ധി—
സ്പുംടിപ്പിരിക്കളുന്നപാട്ടം,

തോഴുകമീടിന സാഹചര്യങ്ങളോ,
ചുളിപ്പിടിക്കലായും കാരി.
അയാറിലും വാങ്ങകരക്കാവാത്താമാശയ—
മാവിപ്പുരിപ്പിയു മണനം,
ചോദ്യത്തും ക്കെമാനിലപ്പാരതത്തു—
മൊതിയാ നീറമിഴിനേന്നടം—
മംഗമോരോനം കടന്നപോയുമ്പുനു
രജിതമാനസയുമം.
എകരം താനേ നീറഞ്ഞ വഴികയായു
പൊന്തിക്കിരണാക്കണക്കാനി.

4

(നീപ്പിഖ്യനക്ടംവത്ത ഞാനേകനായു
നോക്കേണ്ടിവന്നാൽ കാലം)
കല്ലുള്ളനവേംകൊണ്ടെന്നി ജീവിത—
മല്ലിച്ചൊക്കിലും പുള്ളിം.
കേരിയിറങ്ങിനേൻ ഞാൻ പലേ വീടുകൾ
കേവലം കൂലിവേലയുായും.
ഹാ, വിധിയെന്നപ്പിടിലപ്പാരേ—എന്തു—
റാമത്തിൽ വന്ന ഞാൻ വീണാ.
റാമാധിപൻ മമ സ്പുമിയിപ്പോളോയ
സൗമന്യപ്രചെട്ടം ‘ജനി’
എൻ ജന്മേശേഷകിന്നാവശ്യമില്ലാത്തു—
മെന്നിൽ സ്വസനനായേകീ,
മേട്ടിൻപുണ്ണമളിൽ മാട്ടിനെ മേയ്യുന
മേചരാവുക്കെങ്ങാലീ.
തിന്തുരതൻ നാളുകളില്ലാക്കശിവൊരു—
നാമക്കൈ വിനൃഗിക്കാതെ
കിട്ടിയ കൂലിയിൽനിന്നെന്നാട് കാരു അം—
നീട്ടവയ്ക്കുന്നിയു മുഖം,
തൊണ്ടിപോൻ മണ്ണിൽക്കഴിപ്പിക്കൊയ തുള—
യെന്നാണ്ടിൽ;— “അതെന്തിനാണേനോ?”

അന്തരാ പാട്ടിൽ വെളിപ്പുട്ടിത്തല്ലാഡ്യ—
മനസ്സുതപ്പിണ്ണാമം.
ഉദ്ദരം കേരളവാഞ്ചേരിക്കൂപ്പുണ്ണാരാ—
ഉണ്ടുതമന്നപോൾ വീണി;
മണ്ണുന്നാപുത്രി ചോദിപ്പിതായവൻ:
“പ്രതിനിന്മാപ്പുണ്ണമേനോ?”
അകമ്പയോത്വന്തപുളക്കാംഗനായ”,
കണ്ണികവീശ്വരാനന്ദാളിവീശി,
കാനേ പൊഴിഞ്ഞിരു പുണ്ണിമിഡാ, നാവ—
നാനുദ്ധരക്കര പുണി.
അന്തിയായാലയിൽപ്പുകിടാറായവ—
ഞന്തികേ നില്ലയായ “ഗോകരാ,
അക്കബന്ധിനു മണ്ണപ്പാഞ്ഞു കതിർന്നി—
യപ്പടി തിന്നപോയ” കാർകരാ,
അപ്പുംചുമായവനേരോ മദനാഹര—
സപപ്പനനില്വീനനായ “നില്ലാം.
“അപ്പണംകൊണ്ടഞ്ഞാൻ—” അനന്നാലയിൽക്കുണ്ടി—
മെത്തുവോളമവൻ പാടി:
“തുംഗതമംഗിതസപ്പുണ്ണാമൊക്ക
കിംഗലപ്പുജരം തീക്കം.
ചേക്കുമതിക്കലുൻ മണ്ണക്കിളിയൈക്ക—
കീക്കിളിയാക്കിടവോളു:
പയ്യേളുപ്പാററിപ്പുലർന്നിടമല്ലൂ—
പല്ലടക്കിന്തന്നില്ലകാശത്ത്.”

കർഷകക്കന്ന

‘‘വാനിൻ പടിഞ്ഞാറെ പൊൻപടിവാരീപ്പു—
ലാനുമെന്തിരുള്ളാരുസന്നേധ്യ,
മേതല്ലുലള്ളേന്നോ ചെങ്കതിൻ പുണ്ണായ
ചേലുറി നെല്ലാടമഹ്രിത്തും?
പോക്കേവയിൽക്കാണ്ട് പൊൻപട്ടിപ്പുതിൻ-
ടീക്കൈക്കര മഗറാനാമോർപ്പീലപ്പീ?
മനിലേക്കേതോ മധുമമനോമദം
വന്നിന്തുന്നണംം സാധാവനത്തിൻ.
അതുള്ളസമാധാരപ്പുമായജ്ഞം
വരതിപ്പു ഭൂതലജീവിതങ്ങൾ! ’’

പെട്ടുനാന്തനപിതൻ നേത്ത നീനവിള
പൊഴിപ്പോയ ‘ക്കടക്കൻ’ ‘പേച്ച’ മും.
ക്കന്തിക്കുമ്പുള്ളടക്കളി, യമജ്ഞ
പന്തിക്കടക്കളപ്പിള്ളിരുണ്ടുകര—
നീത്യപ്പുതിവിവ ചെള്ളകളിപ്പിച്ച,
തൊന്തിയന്നജനനയോക്കതേന്തി,
ചെന്നാളു ഗ്രാമിണക്കന്നുക, തണ്പടി—
പ്പുനാരുംനന്നിക്കണ്ണംഡംബരിക്കിൻ.
പാടത്തു പെകളുറിഡംബായ ‘വാനാവഴി—
കീടിലിപ്പട്ടാര മളംപടിമേൻ
ചാരിനിനാമയുമിന്ന വ്യാപരിപ്പീകരയായ
ചാരമിഴിക്കളുമ്പൻവിളയിൽ:
എത്തിമുകയന്ന ചാരഭാന്തിക്കൈമാവിൻ
പുതേതായ ചില്ലുകര തക്കിരല്ലുണ്ണിൽ;
തൊന്നന്നാതാ വിള കൊയ്യുവാൻ വൈകീരയ—
നോല്പന മുവന്തിപ്പുനൊളിയിൽ;
പോത്തണ്ണതീടും, നെല്ലുതിർക്കൊണ്ണാക
തന്തമ, യിന്നതിൻ പുതരിയാം.

“എൻകൊല്പരിവാംകാണാട്ടാട്ട കൊള്ള
തക്കച്ചുമട തലയിലേറോ,, [ഖാൻ]
മറിയു കൊണ്ടപോയ “മുടയായ” വെള്ളതു
പിറേറെന്നണിറ്റു മെതിച്ചുതീക്കണം..”

കൈസ്തുംനുപുറിയപ്പാലികാൾത്തിലെ—
പ്രിത്യാദം ചിന്തയിൽ മിന്നിയേവാഃ:

“പുമ്പരിക്കച്ചുനുളന്തിട്ട നെല്ലും തോ—
നിന്തിരി വേറെയും വാരിപ്പേക്കണം..”

‘കാലിപ്പിഴികര വിഴഞ്ഞാതിഞ്ഞെൻ വിള
കൈവരയന്നാകിലേം തോൻ കഴിപ്പേൻ
എൻപരവേവതേ, നിന്മപുജാകർമ്മങ്ങാം’—
മുമ്പേതാൻ നേർന്നാട്ടണ്ടപ്പേവാം.

ഓർമ്മിപ്പിക്കേണാമതച്ചുനെ, യന്നേക്കു—
ഒന്നാമനങ്ങതാഴനെ തോൻ ക്ഷണിക്കണം...”

അപ്പും കണ്ണപോയാരംലതുവഴി—
ക്രൂപിലാസി യവാബോധത്തണി.
ക്കരുതുനീനിന്നെട്ടേകലകൊണ്ടുവെ—
ളുത്തരൈയത്തിൻ കറവു തീര്ത്താം.
ഓടിനാട്— ഓമ വിളിപ്പിരിക്കു, മവ—
ഭ്രാളും രൂളും സമർത്തപോലെ.
അട യവാവോത്തി, ‘തന്ത്രിന്നിനു വേഗകി—
സ്ഥായന്തന്ത്രി മരഞ്ഞപോകാൻ?’

കാട്ടത്തവി

തകർന്നേൻ വീണോമോരോ പായപ്പുപ്പുരൂപേന്ത്—
അകള്ളുന്നേൻ താണോമോരോ ദഭന്യപ്പാഴ്‌പിള്ളപ്പുരീലും;

വേദന ചൊറാഞ്ഞതയോ കുഞ്ഞേന്തൻ—അതെ വന—
മോദന—കനിവശോ കാട്ടിലെപ്പാറക്കട്ടിൻ?

അബ്ലൈക്കിൽപ്പുരിസ്ഥിതികലുവിവരിതെ ഭാഗ്യം:
ഇല്ല ഞാം,നതെങ്ങോന്മെന്നിലേപകട്ടിഞ്ഞുകൊണ്ടിൽ!

എഴുന്നേരുക്കിടക്കിലെകപ്പുൾ ഞാം,നെന്നാലും മരി—
പ്പാർപ്പിസ്ഥപ്പാണുങ്ങളിൽക്കൂളിപ്പു കളിരനീരം.

എത്തുശ്യമാം കൈയേം തള്ളുന്ന മുന്നോട്ടാവി—
പ്രത്യുമിസ്തിവേഗം തച്ചപ്പാനെന്നാണ്ടപ്പോലും.

കടികംാതിമിക്കട്ട ശ്രൂഗ്യമമ്മക്കുവേൻ
തുടിക്കും. ജീവൻവഴിക്കുന്നോ,നതെനേ കീതി.

പൊഴിപ്പു മല തണ്ണിറ നിത്യമാമലുവെന്നിൻ,
ലയകിക്കാതേരു ഞാൻ ശമ്പളിപ്പുള്ളിതാവലയക്കാിൻ?

കർണ്ണകൻറ കാത്തിരിപ്പ്

കാലമായോ വിന്തിരിക്കിടവാ, നെക്കിലും
കാണിലും കാലവഹ്നങ്ങൾ പതാകകൾ.
വാനം കതിരുടെ പാടേ വരണ്ണിതോ!
വേനവിലയ്യോ ഹരികയ്യാം മനിടം.
കൊല്ലുവുമിക്കാലമെന്തിയാലേൻ വയൽ
നെല്ലോലയാലുക്കരംഗപ്പള്ളപ്പുഴ;
ഇന്നതിൽക്കാണമതോ, ഏകായും പാടേ നീനു
കന്നിനും കാർന്നിടു കിട്ടാമു കററികൾ.
പാറപോലേ കരിയേശാതോകിപ്പുങ്ങം—
പാടമെന്തു ഭാൻ പുഴംഞ്ചതീശപരാ!
ഇല്ലെ നെടിയ വഴിവര, സംഘക—
ഉള്ളിലും കണ്ണം മറിക്കു നടന്നിടു:
ലക്ഷ്യത്തിലല്ലാതെ മാറ്റുത്തിലെന്തിനോ
നാമ്പും എന്നല്ലീ മതമവക്കാക്കേയും! |
പാദം പതിഞ്ഞു താന്തമൻജളി മൺ—
പാതയും പോകാം കരിയേശാനമത്തിയാണി;
പക്ഷേ പത്രക്കയെ സാധിക്കും വാദ്ധക—
ഗ്രന്ഥങ്ങളേം നമ്മകളും കാളകൾ.
പച്ചിപ്പിടം പരിപ്പാരി, കിക്കരും
തുക്കമരംകൊണ്ടു തീര്ത്ത ഹലങ്കാനെ;
പക്ഷേയറിവില്ലവനവഗാഡമാ—
മിക്ഷിതി കീഴുമേൻ മറിപ്പോരതിനിബലം.

പഞ്ഞാഖോഷി പുട്ടിപ്പുതംവരദു നിലം;
പഞ്ഞമകനു കനകട്ടു പിണ്ണലും;
കാലംകഴിഞ്ഞതനു കേഴുവോർ പാകട്ടു
കാളനു വേനലിൽക്കുന്നതുതനു വിത്രുകരം;
പാകമായില്ലൻറ പാടം; ഗഡനമോ
മുകം, വളർവ്വെള്ളിമേലസീതാലസം;

ഇഷനിലയ്യുകഷാന്തിതൻ പിളർക്കാക്കിലെ—
യുംളു ഞാ, അള്ള വിശ്വേഷം ഞതീചിവാൻ.
കാത്തിരിക്കണ, മിക്കേഴ്രുതെ വസ്യമായു—
കാണാവാനാഗ്രഹിക്കാഞ്ഞാരെനാപ്പത്തെ,
പുലനാം ഞാൻ വേണമാഡ്യകിട്ടുവാൻ
വിത്രുമായെന്ന നിന്നുവോ, മാരവർ.

ഓർമ്മ കഴിഞ്ഞ പുകിലിൻ പരാജയം;
ഇപ്പോഴമില്ലതിൽ കേടു തീർന്നിട്ട് മേ.
കാക്കണം കണ്ണകൻ കണം ശമിപ്പുടാൻ;
നോക്കണം വാനമരളുന്ന സുചനം;
വഹ്നിനിനൊപ്പിച്ച വേണം കുഷിപ്പുണി;—
അജ്ഞിച്ച വാക്കലു കാര്യം, പ്രപൂത്തിയാം.
ഇപ്പുകിരുളുക്കിലും ഞാനെന്നൻറ നിശ്വയ—
മൊപ്പിക്കേമിതിപ്പിഴിക്കളു വെന്നതാൻ.
മംഗളം, കോരംമയിക്കാണ്ടു കേരക്കാക്കണ
കണപ്പുട്ടനവർ പാടന പാട്ടകൾ,
കണ്ണക്കുപ്പത്തുപഭാനാത്മകങ്ങളും
കണ്ണക്കുറാമീണസംഗീതബൈശലികൾ;
നാട്ടിന കാലഘമകന സദേശമായു—
കൂട്ടാമതത്രയ്യു സദർശനുംരം.

നന്നായു പുതിലിവിഡണ്ടീമാരാന ചെ—
യേനാണ വിയക്കിൻ വിലോനീയാമൃതം,
നാലഞ്ഞ നാരകകണ്ഠ കാണാം കാരനെന—
പ്രോപയേരളകളു കോലുന്നതീ വയൻ.

ലൗകികഗീതി

‘അക്കദാനം തുപ്പി’—എതോടിയേതേതോ—
മലപ്പുകാമന്നാം വിരക്കജീവിതൻ?
ശാന്തിചുപ്പോകൊലും ‘മധുരമുന്നിരി
പഴിപ്പ്’. തെനോറിയിടവോരെ നിഃബന്ധം.
അലംകാരം—എതിലാടിഞ്ചമരാതോ—
രന്ധർഘജീവിതവിജിഗ്രിഷ്യണോ?
അലംകാരം—എതെന്തു ദിർഘമീളപ്പിനെ
വെറും അലപ്പിപ്പിച്ചിട്ടിരുന്നെ പാഴ് മന്ത്രിൻ!
അതിലസ്തപ്പുവർ കട്ടഞ്ഞകയാലി—
സാതിപ്രയത്നതിനനടിമകളായ “നാം.

അസം തുപ്പിയിൽനിന്നും ദില്പതിലെപ്പറ
ഭിഗന്തവ്യാഹ്വാനങ്ങൾ മഹാസംഗ്രഹാജ്യങ്ങൾ;
അതിന്റെ വിരത്തുത്തുവൈത്യീരനിൽപ്പോലും
സുവീരതയുടെ തിരി നീട്ടിയില്ല!

ഒരിന്താസപയം വരമഹാഥസവ—
പ്രൈയമ പാടഞ്ച ദ്രുതികളംമാണം;
ജാസ്തും നെന്തുനെന്നെയാൽ ശാപമായി—
സ്രഷ്ടാക്കവെതല്ലോ തെരിയേവോനം!
മരിച്ച; നാം പിന്നെതോ സമുദ്ദീതൻ
ജയക്കാടിക്കുറ പറപ്പിപ്പാനല്ലോ.
മരിപ്പുകരിംഡവെതലു മത്തുനാണിൻ—
താഴപ്പു ലൗകികപ്രണയവല്ലരി.
കരണ്ണതാലും ലോകം പരിതില്പാലുമതിൻ—
കരരെളാരാരാക്ക നാവികാരമാണൊക്കിൻ,
ജനിക്കേവിലെ നീങ്കെ മരിക്കിലുമെന്നേ
ജഗത്തിനാ സ്വന്തമ്പവിപാരകവെബിക്കൻ?

മരിച്ചു, നാം കാണും സ്വന്ദര്ശനവുംതാൻ
 മലർച്ചപ്പതിയിലുടക്കം, തെന്തിലും.
 ഉലക്കിണ്ണിര വള്ളപ്പയെ വഹിക്കയാൽ
 വിലപ്പുട്ടന്നൊന്നു നമ്മക്ക് ജീവിതം.
 “കിടക്കു കാര്യം” — ഇതു വിനൃദ്ധത
 പറിക്കരാണ്ടോന്നൊന്നു നമ്മക്കന്നവാച്ചും?
 ലഭിപ്പുത്രമിനി ലഭിപ്പുന്നളിത്തും
 പരപ്പരമൊന്നു തുലനം ചെയ്യുവിൻ,
 അറിഞ്ഞതിടാമപ്പോൾ നമ്മക്ക കൈവന്നു
 മലർവ്വനിക്കതൻ കരിഞ്ഞ പുമാനും!
 അന്ത്രങ്ങളും തുള്ളുമാണു—
 അനന്തരാജയമെടപ്പു തിരാത്താകരം;
 അടിമന്ത്രങ്ങളിലുള്ളിസം തുള്ളിയിൽനി—
 അയിരെന്തരുന്നേൻപ്പു മുക്കഷതൻ ബീജം.
 ഇന്നൻ ചോയ്യ “അപ്പുംപുംപുംപുംപുംപുംകുംകും,—
 ലഭിച്ചു—വന്നീ—വിശേഷം വിഴുങ്ങിപ്പുംവിഭ്ലേം!
 ഇക്കളുമോരാണും വിച്ചത്തിന്തന്നും
 ഇകർന്നാനക്കുംണം ചരിക്കും മാത്രതൻ
 എന്തുപ്പുംപുംശായ നികഞ്ജമല്ലത്തിൽ—
 സ്ഥാപ്യപ്പുംപുംകുംകുംകുംകുംകും—
 ഇതേവരുന്നതൻബൈക രചിപ്പു വയ്യോണും
 കീതത്തിനൊന്നത്തായും വരായ്യാവഭ്ലേം,
 പത്രപത്രസ്ഥാപ്പുംപുംപിധിയാനക്കും ശുശ്ര
 പതിപ്പുതു സാക്ഷണ്ണി സ്വപ്പനവശിപ്പിയും!
 ‘മതി’ ദൈനംജീതു മുതിയത്രേ; ഏതു—
 മുതിക്കുംപുംപുംപി വളമായതിലും!

പ്രാത്മനാശേജലി

ദേവി! ഓരത്തേഡിനി! സുഭിതം—
സോഹകേ! ജയ, ജയദേ! വാദനം.
ബോധിതാത്മാപരമായ, ഫന്നശയ—
ഡോതാശയോദീപ്പിശ്ചാനൃസംകലം,
അത്മനാജലിയർപ്പിശ്ച ദേവി, നിന്റെ
പുത്ര, ക്ഷേത്രജിതാത്മാദിമാനികൾ.
സാദാമത്ര കൈകൊണ്ടിവക്ഞം
മേഘരമഹാധാരം പൊറുക്കേ നീ!

ദേവി, നിന്റെപുരണാരേണകളാൽ—
പ്രാവിതശീഹിഷ്ഠാകാതിത്രവരെ
പാതരത്രുക്കിൻ പാഭസപര്യയാൽ—
പ്രാഴിലാക്കിക്കളെന്തുപോം യേജേന്നം
തപസ്തരീവർ; പാംസുലപക്കില—
മഗ്രന്തില്ലം തമാക്കിയെക്കുത്തലം,
നിന്റെപരിചരണാർവ്വിത്രജ്ഞബിശ്വേ—
ത്തംബേ, നില്ലുന്ന ത്രിപ്പുരക്കയോടിവർ.

ആധിഭൗതികദേഹാനുസാധന—
കിതിവൈവിഖ്യമാധ്യാത്മകിയി.
സോദരംരേഖ്യഗ്രത്രൂലവം
സോദരമിവർത്തമിൽക്കലുഹിശ്ച;
മുന്തിമൺസപാത്മപാത്മക്ക്യമെന്ന സ—
വാത്മസന്ദായകാവേതവിഭ്യേ
ഹന്ത, തതററിഖരിശ്ച, കിഞ്ചിജ്ഞത്താ—
ഹന്തയാലസ്യസ്പുഖികളീയിവർ.
അപമാർന്നിരിക്കില്ലെന്നു നീ? സുത—
കാപമഗതി കണ്ണേവ, മംബികേ!

അസപത്രുവയന്നാജോതിയക്കയ
 നിത്യമുക്കിപ്പാരെനകതാനയേ?
 അത്മികര ചുഴുന്ന നില്ലുകകാമണ്ണം
 വ്യത്മകയേവമോതുകയാവണം.
 അംഗ്രേഖിലഭിലനമഞ്ഞളം.
 അജല്പികജജകോമളക്കഡ്യുമളം,
 ഒതിഡാരാവനമുഖിപ്പം, വെണി—
 തുപ്പദസീറി തൈദളാലപർപ്പിതം.
 സാദരമരു രക്കരക്കാണിവക്രും
 മേച്ചമപമാധം പൊടുക്ക നീ!

എക്കിൽ

ചേറിന്നടിയിൽനി, നാമഹ്യസംഗ്രഹം
ചേരുന്ന ചെന്താർ വിടരുമെങ്കിൽ;
രജതക്രമസ്ഥാം മജനിയിൽനിന്നും—
പുഞ്ജിതമജീവി പൊതുമെങ്കിൽ;
നിലക്കാർ നിർമ്മലവേള്ളിനേർന്നനീക്കാം—
കോലക്രമഹാണ്ട പൊഴിക്കുമെങ്കിൽ;
വാനിൽമല്ലിനത്, വള്ളുശബ്ദമം
വാർമശവില്ലുളവാക്കുമെങ്കിൽ;
പാറക്കേൻകെട്ടിനിംയിൽനി, നാർത്തുക—
ജാദകളുറിരെയാഴക്കുമെങ്കിൽ;
മംഗലപ്പട്ടിയിക്കലും, മംഗലം കോലുന
നക്കെല്ലുസവിശം വിരിയുമെങ്കിൽ—
നിന്നില്ലി നിവേദമെന്തിനേൻ കാവ്യം,
ജന്മജനകവീചാരജാംതാ?

നിത്യനിൽ

അയാപതികയോണവലംബമെന്നു—
യവസിതവസു, വസുമാനാകലം.
സമതലങ്ങളിലികളുണ്ടുപോ—
യമംഗളരംഗല്പതിസീരപോലെ.
വിദ്രഹപവ്തശിവരജംമാനു—
മഴുഡുഡോയുണ്ട് മഴുകനണംപോലും.

നിശാഗമോത്സവവിതാനമാകമോ
നിരക്കലൈപ്പാക്കാടി പറിക്കുന്ന വിശ്വാസി,
പരിഞ്ഞാതാക്കണമയുംവകോടികൾ
പതിഞ്ഞിളക്കിട്ടു വലാഹകങ്ങളാണ്!
കുരങ്ങേളുക്കാളിട്ടു നെടിയ തണ്ടിച്ചൻ—
നിരകൾ നീംസുന്നു കീഴക്കിനനേരെ,
ശ്രദ്ധിനെ നന്നായെതിരെറ്റു കൊണ്ടു—
വരുന്നതിനിവാരംഡിപ്പോക്കയോ?
ചടലനാളങ്ങളിൽതുടക്കത്രിയുന്നു
കടിലുകളുംഡുണ്ണന്ന പാര്ഷ്വം!

വിമസജീവിതവിഷമചിന്തന—
വിഷാദാധാതിവിന്മറുശീഷ്ഠനായു
അലസനായങ്ങിങ്ങലും. മത്തുനേ—
അവക്കിളിപ്പിട്ടില്ലേ പലപ്പോഴും നമ്മൾ?
അവമതിയവന്നടത്തുന്നി, നിത്യ—
സമചരി ക്ഷുദ്ര കുഡാംബപിനിമണി.
അറിഞ്ഞിടില്ലആപംശിഞ്ഞിട്ടു സുഖം
പ്രഭിന്നപ്രഭക്കു ചൊരിയും തക്കണികൾ—
പക്കിബെള്ളില്ലത്തിൽത്തെള്ളിയുന്നു കീറ—
പ്രശ്നതുണ്ണികൊണ്ടു മറഞ്ഞ തന്മാനം;
അതൊന്നുകൊണ്ടതാനെലപ്പിക്കുന്നി—
തവനുക്കുണ്ടാതമോവഗ്രഹനം.

തിരിപ്പിടിപ്പും പകലും തനുവെ—
ഞാം പിടിപ്പുക വലിപ്പറിയാതെ.
എവിടെനിന്നോന്നുമെവിടേക്കാണോ—
മറിഞ്ഞിടാതടിപ്പും ഒക്കാട്ടുവാൻ
എരികന്നു പിന്നിപ്പിതറിക്കൊണ്ടുകൊണ്ടി—
പുരജകയാണോ പ്രധുമിതാകാമോ!

പ്രതിഷ്ഠാം വീശ്രൂം പിളർമ്മിന്നിവാളാണി
പ്രിപ്പിച്ചുക്കുടവിപത്രക്കരെ വാനം.
ഭദ്രാഘതാമിസ്യുതക്കംഗപാളിയാം.
കക്കാളക്കാളിമ കലർന്ന കാറ്റകരാ,
കലവപ്പിക്കൊണ്ടലും കലുകൾ വിണ്ടലും
കലാചലങ്ങളോടൊന്നു മുച്ചൻ.
അടഞ്ഞിക്കൊത്തുംഡിച്ചം ദേർ നിറഞ്ഞുള്ള
പടകടിക്കൊപ്പുമിരുപുന്നു കടൻ;
പുടം ശ്രവിപ്പീലേ, മുഴച്ചവത്തോ—
ക്കുടുക്കാത്തിന് കടരടിത്തോ!
ടടിയുണ്ടു തിരുപ്പാരി ചിതറവേ
തയക്കേള്ളുമ്പിഞ്ഞലുയടിപ്പിപ്പു
വിഭാരിതാവിഖവിരുദ്ധാധാരകൾ,
വിഭാവരിചരവമഹപ്രജ്ഞനൾ.
പരസ്പരമണ്ണപരമതയിലേവേ
പരിസമസ്ഥിതി കലുഷിതമാകെ,
പകലിന്നാറും പരംജീവനായീ—
പ്രബശതയിൽക്കഴിഞ്ഞാരാ മന്ത്രം
സപക്ത്യമിന്നതെന്നാറപ്പിറങ്ങുന്നു,
നിപുഞ്ഞിയില്ലവന്നർക്കതനാക്കവാൻ.

അസഹ്യവേണും സ്വജീവിതക്കാരും
വാരില്ലവശനായിട്ടു് തേടവേ,
പരമ്പരായോരപ്പിസരത്തിലേ—
ക്കോസി വീഴുന്നിതവനറിയാതെ.

തുള്ളുതിരഞ്ഞെന്നു നിരന്തരമാരും
 തദിയാത്മാവിക്കണ്ണിയമാക്കണാൻക്കരും.
 അവരെ നീക്കുവാൻ കൊള്ളുത്തിട്ടില്ലോരു-
 മവനിൽപ്പാണോരു ചെറുതിമിപ്പോലും!
 അവിഭിന്നം പില്ലാടേഴും കമ—പദ്ധമ—
 യവസിതമായും ദവിക്കാരെക്കുംലും,
 അടക്ക നംളിലെയഹർമ്മവത്തിക്കണ്ണി—
 തുട്ടനിണബ്യുതി തെളിഞ്ഞുകാണ്ണു നാം.

അരന്ത്യറ്റത്തം

എന്ന,പുടിയൊറലറ്റം കുടി കട—
സൗന്ദര്യാശിൽ മാറ്ററാലിക്കൊള്ളിന വാത്സകൾ !
മഹതും സമരജ്ഞരോമിക്കട്ടോനിയാമി—
കൊത്തിന്നുകുകയാണരഹോൽ തങ്ങളിൽ,
വണ്ണം സംഗ്രഹം ചൂന്തരായും, പ്ലാറ്റ്—
വൈദിരാജിനാലെ വത്തിപ്പ് മാനഷർ !
ശത്രുലോകാലഘമനാത്മമാത്മഹ്ന—
ദുക്കം ചൊഴിച്ചേഡാങ പുണ്യരീറ പുജകർ !

ജീവിതം സദവ്യസമുദ്ധമായുംക്കാണവാൻ
ജീവനിൽപ്പോലും കൊതിവിട്ടനാരതം
എന്തെല്ലു നേടിയോ വന്നുമാം ശാസ്ത്രവി—
പൃഥിവികൾ ഭാവഹീനതുക്കളായും !
തന്മുഖകാരം പറപ്പു വിമാനങ്ങൾ,
ശാസ്ത്രവിജ്ഞാനങ്ങളുടെ ക്രീഡികൾ,
പൊട്ടിഞ്ഞരിക്കും മരണപിണ്ഡങ്ങളെ—
അടക്കിടാങ്ങളിൽപ്പോലുമുതിക്കവാൻ.
കന്നന്ത്യറ്റമേംസവത്തിലേർപ്പുട്ട പോർ—
മനിൽ പ്രതീചിപിപരിപ്പാരമോഹിനി.

പാശ്വാത്യറ്റവിൽപ്പടർശകരുതന്നാര—
പ്രാപാനലന്നില്ല ദിഗുംഭേച്ചിനകൾ,
ആശുംതാശത്രമെഴുന്നോരതിൽ പൊരി—
അാശാന്തരമതില്ലമാപതിക്കാവതാം..
വേർപ്പെടുന്നില്ലവാനാകാതെ തങ്ങളെ
വേദനിപ്പിക്കും പരസ്പരാക്ഷണാം
ബാജുങ്ങളാമോന്നമാളുമത്തിയുംപേ—
ബാജുംതിപോലെ ചെന്നപതിക്കയായും .

തന്റനേക്കും തന്റനേക്കും നീളും തദീയനാ—
 ക്രണോാത്മ ചുള്ളനിതെല്ലാ മുവങ്ങളും;
 തദുമപാളിയാൽ മുട്ടൻ ശാശ്വത—
 ബുദ്ധജിജ്ഞായിള്ള വിശ്വിന്മിഴികളും;
 നശപരതപ്രക്രിജൻം നശന്തതങ്ങളാണ്
 വിശ്വം കിടന്ന വിറ്റുന്ന വിച്ഛതഃ;
 മേധാവലോമ്പാപിതോദ്യർപ്പമിപ്പാരു—
 സ്ഥാനസ്ഥിവാരം തകരുന്ന നിർഭരം;
 കാറിത്രുവാവല്ലും കർപ്പൂരമെന്നവോ—
 ലൊററക്ഷണത്വാണ് മടറിയുന്ന മറദുമേ,
 അത്യിരമായിരമമ്പുങ്ങൾ മുന്പതോ—
 ദാർജിച്ചിട്ടാവശ്രൂരു സംസ്കാരഗൈവയി;
 ചെന്നിണം കൊണ്ട് പിപാസ തീക്കുന്നതിൽ—
 മുന്നാജ്ജുള്ളായി പ്രമഞ്ചപോയാളുകൾ;
 മായമററുള്ളും മത്യുതേ, നീരെയാക
 സാധ്യക്രൂരതയായി മാറുന്നവോ?
 നീഡും നാളുജയന്നുനീലുല്പകിനീ—
 യപ്പംവലോമാദസംഹാരപുത്തിയിൽ.
 വശതും പിളത്രുഗർജജനും ചെയ്യുന്ന
 മത്യുദജീവിയുള്ളിലഭറം മുഗീയത;
 തീർപ്പണജമെന്തതിനേക്കിയാലും ശരീ,
 താന്താനോട്ടക്കമെംഖണ്ടുനുതേ ഫലം;
 മെയ് പ്രടക്കുവണ്ണരു കാര്യം, മനസ്സിലെ—
 എപ്പാജീട്ട ചൊട്ടിമെതരിക്കുന്ന വേഴിയിൽ?
 മീഡിമത്യുനും മെന്നയായി സ്ഥാന
 മേഘവത്രണോ സമാധാനശാന്തികൾ?
 അനൈപ്പുമുച്ചടക്കം പാനുല്ലാം മുന്പിലോ—
 രബ്പാട്ടിക്കമന്നും ക്രഷിച്ചുകൊള്ളുവാൻ,
 അകുമതിബന്നിനും തലകൊള്ളു മനുംനോ—
 താങ്കളും രേക്കുന്ന നിർവ്വതി നേടുവാൻ?

കാണവാൻ വയ്ക്കു കിടന്നപിടയുമീ—
 പ്രംബണങ്ങളുഗുംഭാരമുത്യുവക്കിറ്റുങ്ങളിൽ,
 അദ്ദേഹം നീപതിക്കുകൊണ്ടുപെട്ട നീമലമാം
 സ്വപ്നസുഖീതലകാരണീയാരകൾ !

ഇടയൻ്റെ നിക്ഷേപം

ഇ. നാരായണൻ

അകാലത്തിൽ അന്തരിച്ചപോയ ഒരു പ്രതിക്കാശാലിയായിരുന്നു ഇ. നാരായണൻ. പൊന്നാനിയിലെ ഒരുള്ളിയ കടിലാലും മൺസിഹ് കോടതിയിലെ ഒരു വകീർമ്മറിയിലുമായി ഒരുദാഡിക്കഴിയുന്നപോയ ആ ശ്രേഷ്ഠവ്യക്തിത്വത്വം മായി സഹ്യദയലോകത്തിനു പരിപയജ്ഞ ടാൻ വേണ്ട വക്ക്, ഭാഗ്യവശാൽ അദ്ദേഹം രേവ പ്ലേട്ടതിവപ്പിരുന്നു—അതാണ് ഈ ‘ഇടയൻ്റെ നിക്ഷേപം’. നവയൗവനത്തിൽശത്രു ഉട എന്തുപോയ ആ ശത്രികപിണ്ഡത്തിൽ പരിപാക്കംവന്ന രോതമാവാണണ്ണായിരുന്നതെന്നും ഈ കവിതാസമാഹാരത്തിലെ ഓരോ കവിതയും വ്യക്തമാണെന്നു. ‘കാകരോദനം’, ‘ഗ്രാമീണൻ’, ‘പുവക്കമ്’, ‘പുസ്തകിരം’, ‘ജീവിതചിത്രം’, ‘വശംരംഭം’, ‘യാചകംപാലൻ’, ‘വേടക്കടിലിൽ’, ‘ഭാഗ്യംകെട്ട ടെൻ’, ‘അശ്രൂഖിന്ത’, ‘കഷ്കകക്കന്നു’, ‘കാട്ടയവി’, ‘കഷ്കൻറ കാതത്തിരിപ്പും’, ‘നിത്യനിശാ’, ‘അന്ത്യത്രം’ തുടങ്ങി ഇരുപത്തിയെട്ട് കവിതകളാണും ഇതിലാകെ. കവിതപത്തിൻറെ പ്രാധമികോപാധികളിൽ ഈ കവിക്കണ്ണായിരുന്ന സിഡിക്കരം എന്തു മികച്ചതായിരുന്നും ഉൽപ്പാദണം എന്നവയാണും എല്ലാ കവിതകളം.

വില 3.00

നംബുന്ത്രി ബുക്ക് സ്റ്റോർ